

การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากสินค้าอาหารของประเทศสหราชอาณาจักร

ภาษีมูลค่าเพิ่มมีผลบังคับใช้ในประเทศสหราชอาณาจักรครั้งแรกตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 1973 ตาม Value Added Tax Act 1973 ซึ่งนำมาใช้แทนที่ Selective Employment Tax และ Purchase Tax ในสมัยนั้นกฎหมายที่ให้อำนาจรัฐบาลจัดเก็บ¹ ได้แก่ The Finance Act 1972 ต่อมาในปี ค.ศ. 1994 ได้รวบรวม (consolidate) และปรับปรุงกฎหมาย ภาษีมูลค่าเพิ่มใหม่ โดยได้นำกฎหมายและแนวคำวินิจฉัย (VAT tribunal) มารวมร่างเป็นฉบับเดียวกันภายใต้กรอบนโยบายทางเศรษฐกิจของสหภาพยุโรป (Policy of the European Economic Community (ECC) โดยเฉพาะ “The E.C. Sixth Directive 77/388 of May 17, 1977” ซึ่งต่อไปจะเรียกว่า “The Sixth Directive” โดยใช้ชื่อกฎหมายฉบับใหม่ว่า The Value Added Tax 1994 หรือ “The VATA 1994” และประกาศใช้เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม ค.ศ. 1994 ด้วยเหตุนี้การจัดเก็บภาษีของประเทศสหราชอาณาจักรนั้น ภาษีมูลค่าเพิ่มมิใช่ภาษีของประเทศสหราชอาณาจักรโดยสภาพอย่างแท้จริง เนื่องจากตกอยู่ภายใต้ความตกลงร่วมกันของสมาชิกกลุ่มสหภาพยุโรป ภาษีมูลค่าเพิ่มจึงจัดเป็นภาษีชนิดหนึ่งของความตกลงดังกล่าว หรือที่เรียกว่า “EU Tax”

ขอบเขตการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มตาม The VATA 1994 นั้น พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ให้อำนาจการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มในสหราชอาณาจักร ซึ่งประกอบด้วยประเทศอังกฤษ เวลส์ สกอตแลนด์ ไอร์แลนด์เหนือ และเกาะ Isle of Man ซึ่งเป็นเกาะที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกของเกาะอังกฤษ (Great Britain) หน่วยงานที่มีหน้าที่จัดเก็บคือ “Her Majesty’s Customs and Excise” หน่วยงานนี้นับเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่จัดเก็บภาษีที่เก่าแก่มากที่สุดหน่วยงานหนึ่งในประเทศสหราชอาณาจักร ในอดีตหน่วยงานนี้ทำหน้าที่จัดเก็บภาษีศุลกากรและภาษีการค้า แต่ต่อมาไดโอนหน้าที่การจัดเก็บภาษีศุลกากรไปยัง European Union and British Custom Officers ซึ่งเป็นหน่วยงานภายใต้ความตกลงของกลุ่มสหภาพยุโรป อย่างไรก็ดี ในปัจจุบัน

¹ อวยชัย สุขวงศ์, “ปัญหาบางประการเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากการโอนสิทธิเรียกร้อง,” (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548), น.89-90.

นับตั้งแต่วันที่ 16 เมษายน 2548 หน่วยงานนี้ได้ถูกควบรวม (merger) กับ Inland Revenue เป็นหน่วยงานใหม่ชื่อว่า “HM Revenue and Customs (HMRC)” ตาม the Review of Gus O'Donnell เดือนมีนาคม 2547 (March 2004) แต่ทั้งนี้ หนังสือหรือแนวปฏิบัติของ HMCE ที่อ้างถึงในสารนิพนธ์ฉบับนี้ สามารถค้นหาและอ้างอิงต่อ www.hmrc.go.uk ได้เช่นกัน

ภาษีมูลค่าเพิ่มในประเทศสหราชอาณาจักรนั้น โดยทั่วไปจะจัดเก็บจากการอุปโภคบริโภค (Consumer expenditure) ที่ได้กระทำไปในทางธุรกิจ ซึ่งจะถูกจัดเก็บในแต่ละระดับของการกระบวนการผลิตไม่ว่าจะเป็นการขายสินค้า (supply of goods) หรือบริการ (supply of services) รวมถึงการนำเข้าสินค้า (import of goods) จากประเทศนอกกลุ่มสมาชิกสหภาพยุโรป และการรับโอนสินค้า (acquisition of goods) จากประเทศในกลุ่มสมาชิกสหภาพยุโรปซึ่งปัจจุบันมีประเทศสมาชิกทั้งสิ้น จำนวน 27 ประเทศ ประกอบด้วยสมาชิกเดิม 15 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรีย (Austria) เบลเยียม (Belgium) เดนมาร์ก (Denmark) ฟินแลนด์ (Finland) ฝรั่งเศส (France) เยอรมนี (Germany) กรีซ (Greece) อิตาลี (Italy) ไอร์แลนด์ (Ireland) ลักเซมเบิร์ก (Luxembourg) เนเธอร์แลนด์ (Netherlands) โปรตุเกส (Portugal) สเปน (Spain) สวีเดน (Sweden) สหราชอาณาจักร (The United Kingdom) และสมาชิกใหม่อีก 10 ประเทศ (เข้าเป็นสมาชิกเมื่อ วันที่ 1 พฤษภาคม 2547) ได้แก่ ไซปรัส (Cyprus) สาธารณรัฐเช็ก (Czech Republic) เอสโตเนีย (Estonia) ฮังการี (Hungary) ลัตเวีย (Latvia) ลิทัวเนีย (Lithuania) มอลตา (Malta) โปแลนด์ (Poland) สโลวาเกีย (Slovakia) และสโลวีเนีย (Slovenia) และอีก 2 ประเทศ (เข้าเป็นสมาชิกเมื่อ วันที่ 1 มกราคม 2550) ได้แก่ บัลแกเรีย (Bulgaria) และโรมาเนีย (Romania) และมีประเทศที่อยู่ระหว่างการพิจารณาเข้าเป็นสมาชิก (Candidate Countries) ของ EU อีก 3 ประเทศ ได้แก่ โครเอเชีย (Croatia) มาซิโดเนีย (Macedonia) และตุรกี (Turkey) ส่วนประเทศที่กำลังจะสมัครเข้าเป็นสมาชิกในอนาคต (Potential Candidate Countries) มีอีก 4 ประเทศ คือ แอลเบเนีย (Albania) บอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา (Bosnia and Herzegovina) เซอร์เบีย (Serbia) และมอนเตเนโกร (Montenegro) โดยภาระภาษีในขั้นตอนสุดท้ายจะตกอยู่กับผู้บริโภค

1. ผู้มีหน้าที่เสียภาษี (Taxable Person)

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีขายสินค้าอาหาร ได้แก่ ผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ประกอบการตาม The VATA 1994 หมายถึง บุคคลที่ประกอบกิจการในทางธุรกิจ (business) วิชาชีพ (profession) และอาชีพ (vacation) โดยได้รับค่าตอบแทน

(consideration) ดังนั้น ผู้ประกอบการ จึงได้แก่ ผู้มีหน้าที่เสียภาษี ซึ่งได้แก่ บุคคลธรรมดา (individual) กิจการของบุคคลธรรมดา เช่น (sole proprietor) ห้างร้าน (firm) บริษัทจำกัด (limited company) ห้างหุ้นส่วน (partnership) สมาคม (association) หรือสถานการกุศล (charity) เป็นต้น ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นผู้ประกอบการภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามมูลค่าหรือรายได้ของกิจการ (value limited) ที่กฎหมายกำหนด หรือได้จดทะเบียนเข้าเป็นผู้ประกอบการด้วยความสมัครใจ (voluntary basis) ธุรกิจขายสินค้าหรือบริการที่กำหนดรายได้ในกิจการว่าเป็นผู้ประกอบการต้องจดทะเบียนหรือไม่ มีหลักพิจารณา 4 ประการ ดังนี้

1) เป็นการขายสินค้าหรือการให้บริการที่กระทำขึ้นในอังกฤษ เวลส์ สกอตแลนด์ ไอร์แลนด์เหนือ และเกาะ Isle of Man

2) โดยบุคคลผู้ประกอบการ (Taxable Person)

3) เกี่ยวโดยตรงหรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบธุรกิจ (In the course of furtherance of business) และ

4) มิใช่กิจการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม (Exempt supply)

คำว่า “ประกอบธุรกิจ (business)” หมายถึง กิจกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขายสินค้าหรือให้บริการ (supply) ซึ่งเป็นการกระทำต่อผู้ซื้อหรือผู้รับบริการโดยมีค่าตอบแทน โดยทำเป็นประจำ (frequency) และมีระดับการดำเนินงานต่อเนื่องตลอดช่วงระยะเวลาหนึ่ง (over a period of time) และยังหมายความรวมถึงกิจการของสมาคม (association) สโมสร (club) หรือองค์กรอื่น ๆ ในลักษณะทำนองเดียวกันที่รับเงินบริจาคจากบุคคลภายนอกเพื่อเป็นสมาชิก (subscription)

2. อัตราภาษี (tax rate)²

อัตราภาษีที่ใช้ในประเทศอังกฤษนั้นใช้ 3 อัตราด้วยกัน คือ

2.1 อัตราภาษีปกติ (Standard rate) ในปัจจุบันจัดเก็บในอัตราร้อยละ 17.5 ของสินค้าหรือบริการ

²http://www.opsi.gov.uk/acts/acts1994/ukpga_19940023_en_1#Legislation-Preamble (last updated 10 January 2008)

โดยตามมาตรา 2 (1) แห่ง The VATA 1994 กำหนดว่า “ภายใต้พระราชบัญญัติและย่อหน้าที่ 7 ของบัญชีหมายเลข 13 ภาษีมูลค่าเพิ่มจะจัดเก็บในอัตราร้อยละ 17.5 ดังนี้

(a) การขายสินค้าหรือให้บริการ โดยถือจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการที่ต้องเสียภาษีภายใต้พระราชบัญญัตินี้

(b) การรับโอนทรัพย์สินจากประเทศในกลุ่มสมาชิกสหภาพยุโรป โดยถือมูลค่าของสินค้าที่รับโอนตามพระราชบัญญัติฉบับนี้

(c) การนำเข้าสินค้าจากประเทศนอกกลุ่มประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป โดยถือมูลค่าสินค้าที่นำเข้าตามพระราชบัญญัติฉบับนี้”

2.2 อัตราลดหย่อน (Reduced rate) ในปัจจุบันจัดเก็บในอัตราร้อยละ 5 ของสินค้าหรือบริการ

ภาษีอัตราลดหย่อน (Reduced rate) จะใช้ในบางกิจกรรมเท่านั้น โดยเฉพาะกิจการที่รัฐเห็นว่าการขายสินค้าหรือให้บริการดังกล่าวเป็นการให้สวัสดิการแก่ประชาชน และหรือเป็นสินค้าหรือบริการที่จำเป็นต่อการดำรงชีพขั้นพื้นฐาน และหรือเป็นสินค้าหรือบริการที่สนองนโยบายแห่งรัฐ ในปัจจุบันการขายสินค้าหรือให้บริการที่ได้รับสิทธิเสียภาษีในอัตราลดหย่อน ได้แก่

- 1) การขายน้ำมันเชื้อเพลิงและไฟฟ้าในสหราชอาณาจักร
- 2) การขายหรือติดตั้งวัสดุหรืออุปกรณ์ที่ช่วยประหยัดพลังงาน (Installation of energy Saving material)
- 3) การติดตั้งเครื่องมือทำความร้อน (heating equipment) หรืออุปกรณ์รักษาความปลอดภัยหรือเชื่อมต่อท่อก๊าซหุงต้ม (gas supply)
- 4) การปรับปรุงและแก้ไขเกี่ยวกับที่พักอาศัย (renovation and alteration of dwelling)
- 5) การดัดแปลงเป็นที่พักอาศัย (residential conversions)
- 6) การขายผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับสตรี (women's sanitary products)
- 7) รถเข็นเด็ก (children's car seats)

2.3 อัตราศูนย์ (Zero rate)

การจัดเก็บภาษีในอัตราศูนย์ นั้น ตามมาตรา 30 แห่ง The VATA 1994 ได้กำหนดให้กิจการขายสินค้าหรือบริการตามบัญชีท้ายหมายเลข 8 (Schedule 8) เป็นกิจกรรมที่ได้รับสิทธิในการเสียภาษีในอัตราศูนย์ ซึ่งประกอบด้วย

- 1) อาหาร (food)
 - 2) การให้บริการที่เกี่ยวกับท่อระบายน้ำและน้ำประปา (sewerage service and water)
 - 3) หนังสือ (books)
 - 4) หนังสือหรืออุปกรณ์สำหรับคนตาบอด (Taking books for the blind and handicapped and wireless set for the blind)
 - 5) การก่อสร้างอาคาร (construction of building) และการโอนสิทธิของบุคคลผู้ก่อสร้างอาคารซึ่งเป็นที่อยู่อาศัย หรือมีเจตนาใช้เป็นที่อยู่อาศัยหรือการสาธารณกุศล (certain charitable building)
 - 6) อาคารอนุรักษ์ (protection building)
 - 7) การบริการระหว่างประเทศ (international services)
 - 8) ขนส่ง (transportation)
 - 9) รถนอนพ่วงหรือเรือบ้าน (caravan and houseboat)
 - 10) ทอง (gold)
 - 11) ธนบัตร (bank note)
 - 12) ยา (drug) สารที่ใช้เป็นยา (medicine) และเวชภัณฑ์ของผู้ไม่สมประกอบทางร่างกายและจิตใจ (handicapped)
 - 13) การนำเข้าและส่งออกสินค้า (import, export)
 - 14) ร้านค้าปลอดภาษี (Tax-free shop)
 - 15) การบริจาค (charities)
 - 16) เสื้อผ้าและรองเท้า (Clothing and footwear)
- อนึ่ง กิจการที่ได้รับสิทธิเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราศูนย์ของประเทศสหราชอาณาจักร นั้น กฎหมายได้เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการเลือกที่จะไม่เข้าสู่ระบบภาษีมูลค่าเพิ่มได้โดยการยื่น

คำขอยกเว้นการจดทะเบียน (Exemption from Registration)³ โดยจะต้องสามารถแสดงในแบบคำขอ (Application for exemption) ว่าถ้าผู้ประกอบการจดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มแล้วในการค้าปกติจะมีภาษีซื้อ (Input Tax) มากกว่าภาษีขาย (Output Tax) ซึ่งภาษีซื้อคือภาษีที่ผู้ประกอบการได้จ่ายไปในการซื้อสินค้าและบริการที่ซื้อมาเพื่อใช้ในการกิจการ ภาษีขายคือภาษีมูลค่าเพิ่มที่คิดจากการขายสินค้า และถ้าได้รับอนุมัติให้เป็นผู้ประกอบการที่ได้รับการยกเว้นจากการจดทะเบียนเข้าสู่ระบบภาษีมูลค่าเพิ่มจาก หน่วยงานผู้มีหน้าที่ (HMRC) แล้ว ผู้ประกอบการจะไม่ได้สิทธิขอคืนภาษีซื้อที่ได้จ่ายไปในการประกอบกิจการได้อีกต่อไป

ผู้เขียนเห็นว่าทำให้สิทธิเลือกแบบนี้เป็นมาตรการที่ดีเพราะผู้ประกอบการจะได้รับรู้ถึงสิทธิในภาษีซื้อในกิจการที่สามารถขอคืนเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายหากอยู่ในระบบภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อพิจารณาตามความเหมาะสมของกิจการต่อไป

³ If all or most of your taxable supplies, or relevant acquisitions, are zero-rated. You may not need to be registered for VAT. This is called exemption from registration. However, you do still need to complete the relevant form if you wish to apply for exemption from registration. If VAT is due on some of your supplies, you must be able to show us that, if you were registered, your input tax would normally be more than your output tax for your application for exemption to be allowed. Input tax is the VAT you pay on the goods and services you purchase for use in the course of your business. Output tax is the VAT you account for on your taxable supplies. If you are allowed exemption from registration, you will not be able to reclaim the input tax you pay when you buy goods or services for your business.

<http://customs.hmrc.gov.uk/channelsPortalWebApp/channelsPortalWebApp.portal?_nfpb=true&_pageLabel=pageVAT_ShowContent&id=HMCE_CL_000086&propertyType=document> (Last updated 2 February 2008)

3. มูลค่า (Value of Supply)

ตามมาตรา 19 แห่ง The VATA 1994 กำหนดว่า

(1) เพื่อวัตถุประสงค์แห่งพระราชบัญญัตินี้มูลค่าการขายสินค้าหรือให้บริการใด ๆ จะต้องเป็นไปตามมาตรานี้และบัญชีท้ายพระราชบัญญัติ 6 เว้นแต่จะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น รวมถึงภายใต้ (2) ถึง (4)

(2) ในกรณีที่ค่าตอบแทนการขายสินค้าหรือให้บริการเป็นเงินทั้งหมด ให้มูลค่าฐานภาษีเท่ากับค่าตอบแทนที่เป็นเงินดังกล่าว

(3) ในกรณีที่ค่าตอบแทนการขายสินค้าหรือให้บริการมิใช่เงินทั้งหมด ให้มูลค่าฐานภาษีเท่ากับเฉพาะส่วนที่เป็นค่าตอบแทนที่เป็นเงิน

(4) ในกรณีที่ค่าตอบแทนการขายสินค้าหรือให้บริการมิใช่เงินทั้งหมด ให้ถือว่ามูลค่าฐานภาษีเท่ากับค่าตอบแทนจากการกระทำดังกล่าว

(5) เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดเก็บภาษีสามารถนำราคาตลาด (the open market value) มาใช้ในการจัดเก็บภาษีจากการขายสินค้าหรือให้บริการแต่อย่างใดก็ได้ การกำหนดราคาตลาดนี้ไม่รวมถึง (2) ซึ่งเป็นการจ่ายค่าตอบแทนโดยบุคคลที่ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน (no such relationship)

นอกจากนี้ในกรณีการขายสินค้าหรือให้บริการมิได้ค่าตอบแทนเป็นเงิน (non-money consideration) หรือมีค่าตอบแทนเป็นเงินเพียงบางส่วน (consideration not consisting wholly of money) หรืออาจไม่มีค่าตอบแทนเลย (no-consideration) ตามมาตรา 19 (3) (4) และ (5) แห่ง The VATA 1994 กำหนดให้หน่วยงานที่มีหน้าที่จัดเก็บ (tax authorities) สามารถถือเอาราคาตลาด (the open market value) มาใช้สำหรับการกำหนดราคาสินค้าหรือบริการในขณะนั้นเพื่อคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มได้ แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงกรณีการขายสินค้าหรือให้บริการต่ำกว่าราคาตลาดด้วยเหตุผลเชิงพาณิชย์หรือธุรกิจการค้า เช่น การให้ส่วนลดจากการส่งเสริมการขาย (sale promotion) แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึงการขายสินค้าหรือให้บริการที่ต่ำกว่าราคาตลาด ซึ่งเป็นการขายสินค้าหรือการให้บริการกับบุคคลที่มีความสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกัน (connected person) กรณีดังกล่าว HM Customs and Excise มีอำนาจที่จะประเมินมูลค่าการขายสินค้าหรือบริการดังกล่าวให้เป็นไปตามราคาตลาดได้ตามกฎหมาย

4. ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม⁴ (Tax point or Time of Supply)

คือ จุดเวลาที่ผู้ประกอบการมีหน้าที่เรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากการขายสินค้าหรือการให้บริการ และลงบัญชีภาษีขาย (Output Tax) พร้อมทั้งออกไปกำกับภาษีให้กับผู้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ โดยความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มนั้น โดยทั่วไปได้กำหนดให้ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีขายสินค้าเกิดขึ้น เมื่อมีการส่งมอบสินค้าหรือผู้ซื้อได้รับมอบสินค้าดังกล่าวจากผู้ขาย แบ่งพิจารณาได้เป็น

4.1 ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มทั่วไป (basic tax point)

โดยทั่วไป The VATA 1994 ได้กำหนดให้ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีขายสินค้าเกิดขึ้น เมื่อมีการส่งมอบสินค้าหรือผู้ซื้อได้รับมอบสินค้าดังกล่าวจากผู้ขาย กรณีดังกล่าวนี้หมายความว่ารวมถึงการส่งมอบหรือขายสินค้าภายใต้สัญญาเช่าซื้อ (hire-purchase) สัญญาขายเชื่อ (credit sale) และสัญญาขายโดยมีเงื่อนไขในการชำระราคา (conditional sale) ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในกรณีขายสินค้าเกิดขึ้นเมื่อมีการส่งมอบหรือรับมอบสินค้าดังกล่าว เป็นการพิจารณาความรับผิดในการเสียภาษีจากการเคลื่อนไหวในทรัพย์สินทางกายภาพที่เกี่ยวข้องกับการขายสินค้า (physical)

4.2 ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามความเป็นจริง (Actual Tax Point)

ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามความเป็นจริง (Actual Tax Point) สามารถแยกพิจารณาความรับผิดออกเป็น 2 กรณี คือ

1. เมื่อได้ออกใบกำกับภาษีหรือได้รับชำระราคาค่าสินค้า

ในกรณีนี้ ให้ถือว่าความผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มของการขายสินค้า เกิดขึ้นทันทีเมื่อได้มีการออกใบกำกับภาษีหรือได้รับชำระราคาค่าดังกล่าว ทั้งนี้โดยให้ความรับผิดเกิดขึ้นทันทีเมื่อมีการกระทำใด ๆ ได้เกิดขึ้นก่อนตามแต่กรณี อนึ่ง การได้รับชำระราคา หมายความว่ารวมถึงกรณีการบันทึกการปรับปรุงรายการเกี่ยวกับรายได้และรายจ่ายในทางบัญชี (book entry)

⁴ อวยชัย สุขวงศ์, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 1, น.110-112.

โดยไม่มีการจ่ายเงินกันจริง เช่น การหักลบกลบหนี้ (off-setting of supplies) หรือการเป็นหนี้ซึ่งกันและกัน (mutual debt) ด้วย

ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามความเป็นจริงในกรณีนี้ นักภาษีกาอธิบายท่านมักเรียกว่า “tax invoice/payment tax point” เนื่องจากการกำหนดความผิดนั้นจะพิจารณาจากการออกใบกำกับภาษีหรือได้รับชำระค่าสินค้าดังกล่าว โดยมีความสัมพันธ์กับการลงรายการทางบัญชี (accounting)

2. ออกใบกำกับภาษีภายใน 14 วัน นับจากความรับผิดชอบในการเสียภาษีทั่วไปเกิดขึ้น ใบกำกับภาษีให้ผู้ซื้อสินค้าหรือรับบริการ ในกรณีเช่นนี้ให้ถือเอาวันที่ออกใบกำกับภาษีนั้นเป็นวันที่ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มทั่วไป (Basic Tax Point) ของผู้ประกอบการเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามผู้ประกอบการจะออกใบกำกับภาษีวิธีนี้ได้ ผู้ประกอบการจะต้องได้รับขออนุมัติจาก The VATA Business Centre ก่อน โดยการยื่นขออนุมัติเป็นหนังสือ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบการขอขยายการออกใบกำกับภาษีภายใน 14 วัน และเมื่อได้รับอนุมัติแล้วให้ถือว่าความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มของผู้ประกอบการดังกล่าวเป็นไปตามหลักเกณฑ์การออกใบกำกับภาษีภายใน 14 วัน (The 14 days rule) ตลอดไป

อนึ่ง ในกรณีที่ผู้ประกอบการออกใบกำกับภาษีภายหลังจากความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มทั่วไปเกิดขึ้น โดยไม่ได้รับอนุมัติจาก The VATA Business Centre ให้ถือว่าความรับผิดชอบเกิดขึ้นนับตั้งแต่มีการส่งมอบหรือรับมอบสินค้า (Basic Tax Point) นอกจากนี้ ในกรณีที่ผู้ประกอบการได้รับสิทธิการออกใบกำกับภาษีภายใน 14 วัน (The 14 days rule) หากการออกใบกำกับภาษีตามความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นจริง (Actual Tax Point) ก็ให้ความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มนับแต่มีการออกใบกำกับภาษีดังกล่าว โดยไม่ต้องเวนคืนใบกำกับภาษีนั้นและออกใหม่แต่อย่างใด

5. สินค้าอาหารที่ได้รับสิทธิเสียอัตราศูนย์

การจัดเก็บภาษีอากรของประเทศสหราชอาณาจักรเป็นประเทศเพียงไม่กี่ประเทศในโลกที่จัดเก็บภาษีในอัตราศูนย์ กับสินค้าอาหารที่มนุษย์ใช้บริโภค (Foodstuffs) โดยมี

ประวัติศาสตร์อันยาวนานและเป็นเรื่องที่น่าอึดอัดใจมากเกี่ยวกับผลกระทบในการจัดเก็บภาษีต่อ
ดัชนีราคาขายปลีก และสวัสดิการของครอบครัวผู้มีรายได้น้อย⁵

ในหมวดเรื่องอาหารของประเทศสหราชอาณาจักร (Imposing VAT on Food in UK)
ปรากฏใน Value Added Tax Act 1994 (VATA 1994) Schedule 8 Zero Rating⁶ อาหาร
(Group 1) โดยได้บัญญัติไว้ว่า “การขายอาหารตามรายการทั่วไป (General items) ตามที่ระบุไว้
ด้านล่างนี้เป็นการขายสินค้าที่เสียภาษีในอัตราศูนย์ เว้นแต่

(a) การขายอาหารในรูปการจัดอาหารให้ และ

(b) การขายสินค้าใดๆ ที่ประกอบด้วยสิ่งซึ่งเป็นรายการที่ได้รับยกเว้น (Excepted
items) ตามที่ระบุไว้ด้านล่าง เว้นแต่สิ่งนั้นจะประกอบด้วยรายการที่เข้าข้อยกเว้นของข้อยกเว้น
(Items overriding the exceptions) ตามที่ระบุไว้ด้านล่าง

รายการทั่วไป (General items)

1. อาหารสำหรับมนุษย์ใช้บริโภค
2. อาหารซึ่งใช้เลี้ยงสัตว์
3. เมล็ดพันธุ์พืชหรือที่ใช้ในการแพร่พันธุ์พืชตามที่กล่าวในข้อ 1 และ 2
4. สัตว์มีชีวิตซึ่งใช้ หรือที่ให้ผลผลิตหรือการผลิตเป็นอาหารที่มนุษย์ใช้บริโภค

รายการยกเว้น (Excepted items)

1. ไอคกริม , หวานเย็น , โยเกิร์ตแช่แข็ง น้ำแข็งและผลิตภัณฑ์แช่แข็งซึ่งคล้ายคลึงกัน
และผลิตภัณฑ์ซึ่งเตรียมไว้ผสมและผงที่ใช้กับผลิตภัณฑ์ดังกล่าวข้างต้น (ยกเว้นรายการทั่วไป
รายการที่ 1)

2. ลูกกวาดซึ่งไม่รวมถึงขนมเค้กหรือขนมปังกรอบ เว้นแต่กรณีขนมปังกรอบไม่ว่า
ทั้งหมดหรือบางส่วนซึ่งเคลือบช็อกโกแลตหรือผลิตภัณฑ์อื่นซึ่งมีรสหรือรูปร่างคล้ายคลึงกัน
(ยกเว้นรายการทั่วไปรายการที่ 1)

3. เครื่องดื่มซึ่งต้องเสียภาษีสรรพสามิต เหล้า เบียร์ ไวน์หรือที่ใช้ในการทำไวน์
(ยกเว้นรายการทั่วไปรายการที่ 1)

⁵ Prest, Alan Richmond, “Value Added Taxation”, The Experience of the United Kingdom. Second Printing, (American Enterprise Institute for Public Policy Research Washington and London, 1982), p.22.

⁶ ดูภาคผนวก ง

4. เครื่องดื่มอื่น ๆ (ซึ่งรวมถึงน้ำผลไม้และน้ำขวด) และน้ำเชื่อม เครื่องดื่มชนิดเข้มข้น น้ำผลไม้สกัด ผง ผลึกหรือผลิตภัณฑ์อื่นที่ใช้สำหรับทำเครื่องดื่ม (ยกเว้นรายการทั่วไปรายการที่ 1)

5. สินค้าใด ๆ ซึ่งบรรจุหีบห่อสำหรับการบริโภคของมนุษย์ โดยไม่ต้องมีการเตรียม กล่าวคือ มันฝรั่งแผ่น มันฝรั่งแท่ง พายมันฝรั่ง และผลิตภัณฑ์ที่ทำจากมันฝรั่ง หรือจากแป้งมันฝรั่ง และผลิตภัณฑ์อาหารที่นำมาปรุงแต่ง โดยได้มาจากการทำธัญพืชให้พองตัวหรือผลิตภัณฑ์ซีเรียล และเกล็ดหรือถั่วอบ เว้นแต่ถั่วที่ยังไม่ลอกเปลือกออก (ยกเว้นรายการทั่วไปรายการที่ 1)

6. อาหารสัตว์สำหรับสัตว์เลี้ยงที่บรรจุกระป๋อง หรือที่ใส่ในบรรจุภัณฑ์หรือที่ทำสำเร็จรูป อาหารห่อ (ที่มีใช้สำหรับสัตว์เลี้ยง) สำหรับนก เว้นแต่ นกที่เลี้ยงเป็นอาหารหรือเพื่อล่าเป็นการกีฬา และขนมปังกรอบและเนื้อสัตว์ที่ใช้สำหรับเลี้ยงแมวหรือสุนัข (ยกเว้นรายการทั่วไปรายการที่ 2)

7. สินค้าซึ่งกล่าวไว้ในข้อ 1, 2 และ 3 ซึ่งบรรจุกระป๋อง ขวด ห่อ หรือที่เตรียมไว้สำหรับใช้ในกรณี ดังต่อไปนี้

- (a) กลั่นเปียร์ภายในครัวเรือน
 - (b) การทำไซเดอร์หรือเพอร์รี่ในครัวเรือน
 - (c) ผลิตภัณฑ์ไวน์หรือทำจากไวน์ซึ่งทำในครัวเรือน
- (ยกเว้นรายการทั่วไปรายการที่ 1, 2 และ 3)

ข้อยกเว้นของข้อยกเว้น (Items overriding the exceptions)

1. โยเกิร์ตซึ่งไม่เหมาะแก่การบริโภคในทันทีเมื่อแช่แข็ง (ข้อยกเว้นของรายการยกเว้นรายการที่ 1)

2. เซอร์วิร์แห้ง (ข้อยกเว้นของรายการยกเว้นรายการที่ 2)

3. เปลือกผลไม้เคลือบน้ำตาล (ข้อยกเว้นของรายการยกเว้นรายการที่ 2)

4. ชา , ครีมเทียม , ชาสมุนไพร และผลิตภัณฑ์ซึ่งคล้ายคลึงกับผลิตภัณฑ์ข้างต้น และสินค้าสำเร็จรูปและสารสกัดจากผลิตภัณฑ์ดังกล่าว (ข้อยกเว้นของรายการยกเว้นรายการที่ 4)

5. โกโก้ กาแฟและช็อคโกแลต (ซึ่งพืชชนิดหนึ่งมีดอกสีน้ำเงิน) และผลิตภัณฑ์อื่นที่ใช้แทนกาแฟอบ และสินค้าสำเร็จรูปและสารสกัดจากผลิตภัณฑ์ดังกล่าว (ข้อยกเว้นของรายการยกเว้นรายการที่ 4)

6. นมและสินค้าสำเร็จรูปและสารสกัดจากผลิตภัณฑ์ดังกล่าว (ข้อยกเว้นของรายการยกเว้นรายการที่ 4)

7. เนื้อสัตว์ ยีสต์ หรือไข่ ที่ปรุงสำเร็จและสารสกัดจากผลิตภัณฑ์ดังกล่าว (ข้อยกเว้นของรายการยกเว้นรายการที่ 1)

ข้อสังเกต (Notes)

(1) “อาหาร” หมายความว่ารวมถึง เครื่องดื่มด้วย
(2) “สัตว์” หมายความว่ารวมถึง สัตว์ปีก ปลา สัตว์น้ำที่มีเปลือกแข็ง และสัตว์จำพวกหอยและปลาหมึก

(3) การประกอบการขายอาหารในรูปการจัดอาหารให้ได้อย่างใด ๆ หมายความว่ารวมถึง

(a) การขายอาหารสำหรับการบริโภคในร้านอาหารที่ขาย และ

(b) การขายอาหารซึ่งปรุงเสร็จใหม่ ๆ โดยไม่ต้องบริโภค ณ สถานที่นั้น

เพื่อประโยชน์แห่งวรรค (b) นี้ “อาหารซึ่งปรุงร้อน ๆ” หมายความว่า อาหารซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(1) อาหารซึ่งถูกทำให้ร้อนเพื่อให้สามารถบริโภคในอุณหภูมิที่สูงกว่าอุณหภูมิปกติ และ

(2) อาหารซึ่งถูกทำให้มีอุณหภูมิสูงกว่าอุณหภูมิปกติในเวลาที่ยขาย

(4) ข้อยกเว้นของข้อยกเว้นข้อ 1 นั้นมีความสัมพันธ์กับข้อยกเว้น ข้อ 1

(5) ข้อยกเว้นของข้อยกเว้นข้อ 2 และ 3 นั้นมีความสัมพันธ์กับข้อยกเว้น ข้อ 2 และเพื่อประโยชน์แห่งข้อยกเว้นข้อ 2 “ลูกกวาด” หมายความว่ารวมถึง ช็อคโกแลต ขนมหวาน และขนมปังกรอบ อาหารแห้ง อาหารแช่แข็ง หรือ ผลไม้เชื่อม และอาหารที่ใช้ปรุงเพื่อให้ความหวานซึ่งโดยทั่วไปนำมารับประทานได้ด้วยการหยิบ

(6) ข้อยกเว้นของข้อยกเว้นข้อ 4 ถึงข้อ 7 นั้นมีความสัมพันธ์กับข้อยกเว้น ข้อ 4

(7) การขายสินค้าใด ๆ ดังที่กล่าวในกลุ่มนี้ หมายความว่ารวมถึงการให้บริการซึ่งกล่าวไว้ในวรรค 1(1) แห่ง ตาราง 4

ซึ่งจากข้อกฎหมายดังกล่าวมาข้างต้นหน่วยงานจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มของอังกฤษ Her Majesty's Customs and Excise (Customs) ได้ออกประกาศซึ่งเรียกว่า Notice 701/14 (May 2002)⁷ เป็นแนวทางทำความเข้าใจกับผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยอธิบายไว้ดังนี้

⁷ <http://hmrc.gov.uk> (last updated 01-02-2008)

1. บทนำ

1.1 ประกาศนี้อธิบายว่าอะไรบ้างที่เป็นอาหารที่จะได้รับการเสียภาษีในอัตราศูนย์

1.2 ผู้ที่ควรอ่านประกาศนี้คือผู้ผลิตอาหาร ผู้ขายปลีกและผู้ขายส่งอาหาร

2. กฎทั่วไปของการเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มอาหาร

2.1 อาหารที่ขายในรูปการจัดอาหารให้ (Food supplied in the course of catering)

ผู้ประกอบการจะต้องเสียภาษีตามอัตราปกติสำหรับการขายอาหารในรูปการจัดอาหารให้ รวมถึงอาหารร้อนที่นำกลับบ้านด้วย ซึ่งสามารถดูรายละเอียดได้ที่ Notice 709/1 หัวข้ออาหารเพื่อจำหน่ายและอาหารนำกลับ

2.2 อาหารที่ไม่ได้ขายอาหารในรูปการจัดอาหารให้ (Food not supplied in the course of catering)

การขายอาหารส่วนใหญ่ที่ใช้เพื่อการบริโภค (ดูย่อหน้า 2.3) จะถูกจัดเป็นอัตราศูนย์ แต่อย่างไรก็ตามก็มีข้อยกเว้น ตามรายละเอียดด้านล่าง

อาหารที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติ คือ 17.5%	แต่สามารถเสียในอัตราศูนย์
ไอศกรีม หรือผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกันและสิ่งต่าง ๆ ที่ใช้ในการผสม ดู 3.5	โยเกิร์ตแช่แข็ง ซึ่งต้องละลายก่อนรับประทาน
ลูกอม ลูกกวาด ไม่รวมเค้กและขนมปังกรอบ ดู 3.6	เซอริแห่งหรือลูกอมจากเปลือกและ
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ดู 3.7	นมและนมเครื่องดื่ม นม ชา ชาสมุนไพร กาแฟ
เครื่องดื่มอื่นๆ และสิ่งที่ใช้เตรียม ดู 3.7	โกโก้ และยีสต์ เนื้อหรือไข่
มันฝรั่งทอด อบ หรือฉ่ำใส่เกลือและขนมที่ใส่เกลืออื่น ๆ ดู 3.8 และ	
ผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่ได้จากการหมักหรือการทำไวน์ ดู 3.7	

การใช้เกณฑ์ต่างๆ อธิบายไว้ในส่วนที่ 3 และ 4

2.3 อาหารที่ใช้ในการบริโภคสำหรับมนุษย์

ผลิตภัณฑ์ที่จะเป็นอาหารสำหรับการบริโภคสำหรับมนุษย์ถ้า

- คนทั่วไปรับรู้ว่าเป็นอะไรและใช้อย่างไรในการพิจารณาให้เป็นอาหารและเครื่องดื่มและ
- เหมาะสำหรับการบริโภคสำหรับมนุษย์อาหารเพื่อการบริโภคนี้รวมถึง
- ผลิตภัณฑ์ที่ทานเป็นส่วนหนึ่งของมื้ออาหารหรือของว่างและ
- ผลิตภัณฑ์ เช่น แป้ง ซึ่งแม้ว่าไม่ได้ทานแต่ก็เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นส่วนประกอบของ

อาหาร

แต่อาหารสำหรับการบริโภคสำหรับมนุษย์ไม่ได้หมายรวมถึง

- ยาและสิ่งที่ใช้ในการเตรียมทำยา
- ผลิตภัณฑ์อาหารเสริม ลดน้ำหนัก สารปรุงแต่งในอาหารและผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกันซึ่ง

แม้ว่าจะกินได้แต่โดยทั่วไปไม่ถือว่าเป็นอาหาร

ผลิตภัณฑ์บางอย่างที่ไม่เหมาะสำหรับการบริโภคสำหรับมนุษย์ เช่น ของเสียหรืออาหารที่เป็นพิษ (รวมถึงน้ำมันที่ใช้แล้ว) อาจได้รับสิทธิในการเสียภาษีอัตราศูนย์ ในฐานะที่ใช้เป็นอาหารสัตว์ ดู Notice 701/15 สัตว์และอาหารสัตว์

ผลิตภัณฑ์ซึ่งไม่เหมาะทั้งการบริโภคของมนุษย์และสัตว์ (เช่น เครื่องในสัตว์จากโรงฆ่าสัตว์ที่ขายเพื่อการทำปุ๋ย) จะถูกเก็บในอัตราปกติ

2.4 การให้บริการแปรรูปอาหาร

ถ้าเป็นการบริการด้านปฏิบัติการใด ๆ หรือกระบวนการใด ๆ สำหรับสินค้าของบุคคลอื่นเพื่อเป็นอาหารใหม่หรือผลิตภัณฑ์ใหม่ซึ่งการขายอยู่ในข่ายเสียภาษีอัตราศูนย์ การให้บริการดังกล่าวก็ได้รับสิทธิในการเสียภาษีอัตราศูนย์ ด้วย นอกจากนี้สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ใน Notice 701/40 อาหารและบริการด้านต่างๆ เพื่อแปรรูปอาหาร

3. ผลิตภัณฑ์อาหารทั่วไป

ในส่วนนี้เป็นการอธิบายถึงเกณฑ์ในการพิจารณาอัตราศูนย์ ที่อธิบายไว้ในย่อหน้า 2.2 ที่ใช้ในผลิตภัณฑ์อาหารทั่วไปที่ใช้ในการบริโภคของคนในบ้านเรือนหรือใช้ผ่านกระบวนการต่าง ๆ ในอุตสาหกรรมอาหาร

ถ้าเป็นการขายอาหารในรูปการจัดอาหารให้ ควรอ่านใน Notice 709/1 การขายอาหารในรูปการจัดอาหารให้ และอาหารส่งกลับบ้าน

3.1 อาหารพื้นฐาน

สามารถใช้อัตราศูนย์ ได้ถ้าเป็นขายอาหารที่ไม่ผ่านการแปรรูป เช่น

- เนื้อสัตว์สดและปลาสด
- ผักและผลไม้สด
- ธัญพืช ถั่วและเมล็ดพืชที่กินได้และ
- สมุนไพรที่ใช้ในการประกอบอาหาร

ไม่ว่าผู้ประกอบการจะขายโดยตรงต่อสาธารณชนหรือใช้เป็นส่วนประกอบในกระบวนการแปรรูปอาหาร ถ้าสิ่งนั้นเหมาะแก่การบริโภคของมนุษย์

รายการอาหาร	ภาษีมูลค่าเพิ่ม	หมายเหตุ
เนื้อสัตว์และสัตว์ปีก เช่นเนื้อวัว เนื้อแกะ เนื้อหมู เนื้อไก่ และอื่น ๆ	อัตราศูนย์	ชำแหละทั้งตัวหรือบางส่วน
เนื้อสัตว์จากต่างประเทศ เช่นเนื้อม้า เนื้อนกกระจากเทศ เนื้อจระเข้ เนื้อจิ้งจก เป็นต้น	อัตราศูนย์	ชำแหละทั้งตัวหรือบางส่วน
สัตว์ที่ยังไม่เสียชีวิต	อัตราศูนย์	ถ้าปกติใช้เป็นอาหารสำหรับการบริโภคสำหรับมนุษย์
ม้าที่ยังไม่เสียชีวิต	อัตราปกติ	ไม่จัดเป็นอาหารสำหรับมนุษย์ ดูหมายเหตุ 701/15 สัตว์และอาหารสัตว์
ผลิตภัณฑ์สัตว์อื่นๆ ที่ไม่ใช่เป็นอาหารมนุษย์หรืออาหารสัตว์	อัตราปกติ	เช่นใช้เป็นยา
ปลา	อัตราศูนย์	ถ้าเหมาะสำหรับเป็นอาหารสำหรับมนุษย์

ปลาสด	อัตราศูนย์	ถ้าเหมาะสำหรับเป็นอาหารสำหรับมนุษย์
ปลาเพื่อใช้เป็นเครื่องประดับ	อัตราปกติ	ถ้าเหมาะสำหรับเป็นอาหารสำหรับมนุษย์ ก็ใช้อัตราศูนย์
ปลาเพื่อใช้เป็นเหยื่อ	อัตราปกติ	ยกเว้นถ้าเหมาะสำหรับเป็นอาหารสำหรับมนุษย์
ปลาที่นำมาจากตลาดเพื่อใช้เป็นอาหารภายใต้กฎหมายของ European Community	อัตราศูนย์	ถ้าเหมาะสำหรับเป็นอาหารสำหรับมนุษย์
ผักและผลไม้	อัตราศูนย์	ถ้าใช้เป็นอาหารของมนุษย์ แต่อย่างไรก็ตามพืชหรือเมล็ดพันธุ์ที่ปลูกขึ้น ให้ดู Notice 701/38 เมล็ดพันธุ์และพืช
สมุนไพรและเครื่องเทศต่างๆ ที่ใช้ในการปรุงอาหาร	อัตราศูนย์	ดู Notice 701/38 เมล็ดพันธุ์และพืช
ผักสดต่าง ๆ ที่ใช้ในการประดับ	อัตราปกติ	เช่น กะหล่ำปลี ที่ใช้ในการประดับมากกว่าการบริโภค
เนื้อผักและผลไม้	อัตราศูนย์	
น้ำผลไม้และน้ำผลไม้เข้มข้น	อัตราปกติ	เครื่องมือหรือผลิตภัณฑ์สำหรับเตรียมทำเครื่องดื่มถูกเรียกเก็บในอัตราปกติ ดูย่อหน้า 2.2
ธัญพืช	อัตราศูนย์	อย่างไรก็ตามหากมีการส่งขายเพื่อการค้า เช่นข้าวโพด ให้ดู Notice 701/15 สัตว์และอาหารสัตว์

ถั่วและเมล็ดพืชที่ทานได้	อัตราศูนย์	ถ้าดิบและไม่ผ่านกระบวนการสำหรับการบริโภคของมนุษย์ แต่ถ้าผ่านการใส่เกลือ การอบก่อนการจำหน่าย ต้องเสียภาษี ดู Notice 701/15 สัตว์และอาหารสัตว์
ถั่วซึ่งกะเทาะเปลือก และมีการอบหรือใส่เกลือ	อัตราปกติ	

3.2 ส่วนผสมและสารปรุงแต่งที่ใช้ในการปรุงอาหารและการอบ

ตามหลักทั่วไป ผลิตภัณฑ์จะเข้าข่ายอัตราศูนย์ ถ้าขายในลักษณะเป็นส่วนผสมหรือ

สารปรุงแต่งในการประกอบอาหารหรือการอบ ถ้า

- มีส่วนประกอบทางโภชนาการที่วัดได้
- โดยส่วนใหญ่ในรูปแบบเดิมที่ถูกขายเพื่อใช้ในการผลิตอาหาร และ
- ไม่ได้รับการยกเว้น ดู ย่อหน้า 2.2

รายการอาหาร	ภาษีมูลค่าเพิ่ม	หมายเหตุ
ส่วนประกอบหรือส่วนที่ใช้เตรียมทำเค้ก ซอส ชุป	อัตราศูนย์	ใช้ในการปรุงอาหารในครัว
ส่วนประกอบสำหรับทำไอศกรีมหรือคล้ายกับผลิตภัณฑ์แช่แข็ง	อัตราปกติ	ดูย่อหน้า 3.5
น้ำมันพืช น้ำมันข้าวโพด น้ำมันที่ได้จากเมล็ดองุ่น ถั่ว มะกอก อัลมอน งาม เมล็ดดอกทานตะวัน แกนปาล์ม วอลนัท ถั่วลิสงและส่วนผสม	อัตราศูนย์	แม้ถูกใช้เป็นเครื่องสำอาง ถ้าเป็นชนิดและคุณภาพเหมาะกับการปรุงอาหาร และ ไม่ได้มีส่วนประกอบของน้ำหอมซึ่งทำให้ไม่เหมาะกับการปรุงอาหาร
น้ำมันที่ได้จากต้นแฟลกซ์ (Linseed)	อัตราปกติ	ไม่ใช่อาหาร

ของเสียหรือน้ำมันใช้แล้ว	อัตราปกติ	อาจทานได้ หรือเหมาะเป็นอาหารสัตว์ ดู Notice 701/15 สัตว์และอาหารสัตว์
แป้งมันและเจลาติน	อัตราศูนย์	ถ้าทานได้ แต่ไม่ใช่เพื่อการทำให้อ้วนแข็งหรือนำไปใช้ทำเจลาตินเพื่อให้เกิดภาพ
เกล็ดสำหรับใช้ปรุงอาหาร	อัตราศูนย์	รวมถึงเกล็ดละเอียด เพื่อใช้ในการรักษาฟันและขายปลีกปริมาณไม่เกิน 12.5 กรัม ไม่ว่าจะเป็นเกล็ดก้อนหรือเกล็ดทะเล
เกล็ดที่ไม่ได้ใช้ในการปรุงอาหาร	อัตราปกติ	รวมถึงเกล็ดที่อัดแน่น (เป็นเม็ดกลมหรือเป็นท่อน) เกล็ดเม็ด เกล็ดหิน (ปริมาณมากกว่าการขายปลีก) เกล็ดดิน เกล็ดอื่น ๆ ที่ไม่ได้ใช้ในการปรุงอาหาร
สารให้ความหวาน	อัตราศูนย์	รวมถึงผลิตภัณฑ์ให้ความหวานที่ได้จากธรรมชาติ เช่น น้ำผึ้ง น้ำตาลและได้จากการสังเคราะห์เช่น แซคคาริน แอสพาแทม และซอBITอล
สารปรุงรสต่างๆ	อัตราศูนย์	รวมถึงสิ่งที่ได้จากธรรมชาติคือ เปปเปอร์มินท์ และวนิลา โรสวอเตอร์และ สารสังเคราะห์อื่น ๆ
ส่วนประกอบสำหรับการแต่งรส	อัตราศูนย์	รวมถึงของที่มีลักษณะเป็นแป้งฝุ่นที่ใช้ในการปรุงรสไม่ว่าจะได้จากธรรมชาติหรือสังเคราะห์
ผงชูรส	อัตราปกติ	ไม่ได้เป็นอาหาร
สารปรุงแต่งอาหารอื่น ๆ เช่น แป้งในการอบ ครีม หินปูน แล็กแทส และเพคตินที่ใช้ในการปรุงอาหาร	อัตราศูนย์	

สารปรุงแต่งที่ไม่ใช่อาหาร หรือไม่เหมาะแก่การปรุงอาหาร เช่น โซเดียมไบคาร์บอเนต ซัลเฟต สารเคมีที่อยู่ใน กระบวนการผลิตเนื้อหรือปลา	อัตราปกติ	
---	-----------	--

3.3 อาหารที่ผ่านกระบวนการ (Processed food)

ผู้ขายอาหารที่ผ่านกระบวนการจะต้องตรวจสอบว่าเข้าข่ายอัตรามาตรฐานหรือไม่ ดู
ย่อหน้า 2.2 ถ้าเป็นการขายอาหารในช่วงเวลาอาหารกลางวัน ตัวอย่างเช่น พายพร้อมรับประทาน
หรือแซนวิช จะต้องพิจารณาว่าเป็นการขายอาหารในรูปการจัดอาหารให้ หรือไม่ถ้าใช่ ต้องเข้า
ข่ายการเสียภาษีอัตรามาตรฐาน ดูย่อหน้า 2.2

รายการอาหาร	ภาษีมูลค่าเพิ่ม	หมายเหตุ
อาหารกระป๋องหรือแช่แข็ง ที่ไม่ใช่ไอศกรีม และมีลักษณะคล้ายอาหารแช่แข็ง	อัตราศูนย์	เพราะเข้าข่ายผลิตภัณฑ์ที่ยังไม่ ผ่านกระบวนการ
ไอศกรีม ซอเบ้ท โยเกิร์ตแช่แข็ง (ที่ ออกแบบมาเพื่อพร้อมรับประทาน) หรือ น้ำแข็งมีรส	อัตราปกติ	ดูย่อหน้า 3.5
อาหารแช่แข็ง สำหรับความสะดวกในการ เตรียมปรุงอาหาร	อัตราศูนย์	สำหรับใช้ในการเตรียมอาหารต่อ เช่น โดยการต้องให้ความร้อน
แซนวิช ที่เป็นรายการขายในร้านขายของ ชำ	อัตราศูนย์	เพราะต้องใช้ในการปรุงต่อ
แซนวิช ที่เป็นส่วนหนึ่งของงานปาร์ตี้	อัตราปกติ	เป็นขายอาหารในรูปการจัด อาหารให้ ดูย่อหน้า 2.1

3.4 ผลิตภัณฑ์เบเกอรี่

แม้ว่าผลิตภัณฑ์เบเกอรี่ส่วนใหญ่ต่างๆ เช่นขนมปัง ขนมปังกรอบหรือเค้กจะเข้าข่ายอัตราศูนย์ แต่ก็ยังมีบางอย่างที่ต้องเสียภาษีในอัตราปกติ รวมถึง

-ขนมปังกรอบที่ทั้งหมดหรือบางส่วนเคลือบด้วยช็อกโกแลต (หรือผลิตภัณฑ์บางอย่างที่มีรสชาติหรือลักษณะภายนอกคล้ายช็อกโกแลต)

-อาหารปรุงสำเร็จที่มีรสหวานนอกเหนือจากเค้กและขนมปังกรอบที่ไม่มีส่วนผสมของช็อกโกแลตซึ่งทานด้วยการหยิบ ดูย่อหน้า 3.6

อัตราศูนย์	อัตราปกติ
ขนมปัง และขนมปังกรอบ	ผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกันแต่การจำหน่ายต้องให้ความร้อนหรือเป็นส่วนหนึ่งของแฮมเบอร์เกอร์หรือฮ็อตดอก หรือเคบับ ดู Notice 709/1 อาหารเพื่อการจำหน่ายและอาหารนํ้ากลับบ้าน
เค้ก เค้กผลไม้ เค้กแต่งงาน เค้กฉลองวันเกิด หรือโอกาสต่าง ๆ	เค้กที่ขายในรูปการจัดอาหารให้ ดู Notice 709/1 อาหารเพื่อการจำหน่ายและอาหารนํ้ากลับบ้าน
ขนมปังขิงแผ่น	
ขนมที่ทำซ้อนกันเป็นแผ่น ๆ (Flapjacks)	ธัญพืช มูสลี่ ที่มีลักษณะเป็นแท่ง มีส่วนผสมกับน้ำผึ้งหรือสารให้ความหวาน
ขนมหวานลักษณะนุ่มนิ่มเคี้ยวหนึบๆ มีสีขาวหรือสีชมพู (ไม่ว่าจะเป็นไส้ช็อกโกแลต น้ำตาลหรือมะพร้าว)	
ครันช์เค้ก หรือคอร์นเฟล็ก(Crunch cakes- corn flakes) หรือผลิตภัณฑ์ที่ใช้เป็นอาหารเข้าที่เคลือบด้วยช็อกโกแลต หรือรสชาติอื่น	เค้กฟลอเรนไทน์ (Florentines)
คาราเมล หรือ “millionaire’s”	ขนมปังรสหวาน ที่มีทั้งหมดหรือบางส่วนเคลือบด้วย

shortcake ที่ประกอบไปด้วยขนมปัง รสหวานที่เคลือบหรือลาดด้วยคารา เมล ช็อกโกแลต	ช็อกโกแลต
คุกกี้เป็นแผ่น (อาจผสมเครื่องเทศ) Lebkuchen	โคโคนัท ไอซ์

3.4.1 สิ่งที่ใช้ในการตกแต่งเค้ก

ถ้าคุณขายสิ่งที่ใช้ในการตกแต่งเค้กที่ทานไม่ได้ เช่นต้นไม้วานคริสต์มาส สะพานและ
อุปกรณ์ตกแต่งเค้กแต่งงาน จะไม่ถือว่าผู้ประกอบการได้ขายสินค้าที่มีลักษณะผสม (mixed
supply) และต้องเรียกเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากสิ่งที่ใช้ในการตกแต่งนั้น เว้นแต่สิ่งนั้นได้แยกอย่าง
ชัดเจนจากตัวเค้ก ตัวอย่างเช่น ของเล่นประดับเค้กที่สามารถเก็บไว้ให้เด็กเล่นหลังจากการทาน
เค้ก โดยสรุป

อัตราศูนย์	อัตราปกติ
ช็อกโกแลตที่ทำเป็นรูปต่างๆ ที่ใช้ในการ ตกแต่งเค้ก	ช็อกโกแลตก้อน
เยลลี่รูปต่างๆ ที่ใช้ในการตกแต่งเค้ก	ช็อกโกแลตที่เป็นชิ้นเล็ก ๆ (ยกเว้นที่บรรจุอยู่ในขนม อยู่แล้วจะมีการคิดเป็นอัตราศูนย์ ถ้ามีการติดป้าย ว่าใช้สำหรับการตกแต่ง ไม่ใช่เพื่อการขายปลีก)
น้ำตาลรูปทรงต่างๆ เช่นแท่ง ก้อนที่ใช้เพื่อ การตกแต่ง	ผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกันแต่ขายเป็นลูกกวาด
รอยัล ไอซิ่ง (Royal icing)	
มะพร้าวหรืออัลมอนด์อบเพื่อให้ใช้ในการ ทำขนมปังอบเท่านั้น	
เซอริที่ใช้ในการทำขนมอบเท่านั้น (รู้จักใน ชื่อ “glacé”)	

ของตกแต่งขนมเค้กที่กินได้และขายเป็นส่วนหนึ่งของเค้ก ยกเว้นขายแยกเป็นลูกกวาด (ดูย่อหน้า 3.6) หรือถั่วอบ (ดูย่อหน้า 3.8)	ของตกแต่งขนมเค้กที่กินไม่ได้ และขายแยกออกจากเค้ก
--	--

3.4.2 ขนมปังกรอบ

ขนมปังกรอบที่เคลือบทั้งหมดหรือบางส่วนด้วยช็อกโกแลตหรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่คล้ายกันในเรื่องรสชาติหรือลักษณะภายนอกคล้ายช็อกโกแลต ต้องเสียภาษีอัตราปกติ

อัตราศูนย์	อัตราปกติ
ขนมปังกรอบที่มีช็อกโกแลตโดยวางบนผิวก่อนการอบ	ขนมปังกรอบที่ทั้งหมดหรือบางส่วนมีการเคลือบหรือตกแต่งด้วยช็อกโกแลต หรือผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกัน
ขนมปังกรอบที่มีเล้าหรือช็อกโกแลตหรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ แทรกอยู่ระหว่างชั้นขนมปัง และไม่เคลือบทั้งชิ้น	ขนมปังหวานรสช็อกโกแลต
จ๊าฟฟ้า เค้ก (Jaffa cakes)	ตุ๊กตา ขนมปังขิงที่ตกแต่งด้วยมีช็อกโกแลต เว้นแต่ ส่วนที่ตกแต่งไม่มากไปกว่าตกแต่งตา
ขนมปังกรอบที่เคลือบด้วยคาราเมล หรือผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกัน และไม่ได้เป็นส่วนประกอบของช็อกโกแลต	ไอศกรีม ที่มีบางส่วนเคลือบด้วยช็อกโกแลต

3.4.3 อาหารร้อน

มีเบเกอรี่มากมายเช่น พาย หรืออาหารว่างอื่นๆ ที่มีการอบตามร้านขายและถูกขายในขณะที่ร้อน ผู้ประกอบการที่ขายอาหารที่ร้อนเนื่องจากผ่านการอบใหม่ ๆ แต่อาหารนั้นไม่ได้ถูกมุ่งหมายให้ขายเพื่อให้ผู้ซื้อได้รับประทานในขณะที่ยังร้อน ผู้ประกอบการนั้นเสียภาษีในอัตราศูนย์ อย่างไรก็ตาม ถ้าอาหารที่ขายนั้นเป็นอาหารที่ขายเพื่อให้ผู้ซื้อรับประทานขณะที่ร้อน เข้าข่ายเสียภาษีอัตราปกติ

3.5 ไอศกรีมหรือผลิตภัณฑ์แช่แข็งที่คล้ายกัน

ต้องเสียภาษีในอัตราปกติถ้าขายผลิตภัณฑ์ที่ทานได้แม้ขณะแช่แข็ง

ผลิตภัณฑ์ที่ถูกขายขณะแช่แข็ง แต่ต้องมีการปรุงก่อนการรับประทานหรือต้องละลาย

ก่อนรับประทานถูกจัดอยู่ในอัตราศูนย์

อัตราศูนย์	อัตราปกติ
โยเกิร์ตแช่แข็งที่ละลายแล้วทานได้เลย และได้แช่แข็งเพียงเพื่อการขนส่งเท่านั้น	โยเกิร์ตแช่แข็ง
ขนมซึ่งเหมาะแก่การรับประทานที่แช่แข็ง เมื่อละลาย (ยกเว้นผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกับไอศกรีม)	แป้งหรือส่วนผสมในการทำไอศกรีมที่แช่แข็ง รวมไปถึงส่วนผสมประกอบอื่น ๆ ที่ไม่สมบูรณ์ที่ต้องใช้การแช่แข็งช่วยในการขาย
เวเฟอร์และโคน (Wafers and cones)	เวเฟอร์และโคนขายกับไอศกรีมหรือผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกัน
ของที่ใช้ตกแต่งไอศกรีม (Toppings) ยกเว้นขายพร้อมไอศกรีม	

3.6 ลูกกวาด

ผลิตภัณฑ์ประเภทนี้ที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติประกอบด้วยช็อกโกแลต ลูกกวาด ลูกอม ขนมปังกรอบที่มีรสช็อกโกแลตและผลิตภัณฑ์รสหวานอื่นๆ ที่มีการรับประทานด้วยนิ้ว และต้องมีรสหวาน

ด้านล่างนี้เป็นตัวอย่างของผลิตภัณฑ์ที่ต้องเสียภาษีและอัตราศูนย์

อัตราศูนย์	อัตราปกติ
ขนมเค้ก รวมถึง สปองจ์เค้ก (sponge cakes), เอแคลร์ (eclairs)	ช็อกโกแลต ช็อกโกแลตแท่ง รวมทั้งที่มีส่วนผสมของถั่ว ผลไม้ ท็อปปิ้งหรืออื่น ๆ ช็อกโกแลตที่มีสารให้ความหวาน ช็อกโกแลตที่มีแอลกอฮอล์หรือผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกัน

ซ็อกโกแลตที่ใช้ในการทาขนมปัง ซ็อกโกแลตรูปแบบต่างๆ ที่ใช้เพื่อ ทำอาหารเท่านั้น	ของหวานอื่น ๆ มากมาย อมยิ้ม ลูกอมหรือผลิตภัณฑ์ที่ คล้ายกัน
ขนมปังกรอบที่เคลือบด้วยคารา เมลหรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่มีรสชาติ หรือลักษณะคล้ายซ็อกโกแลต	ผลไม้อัดแท่งที่มีผลไม้และถั่วซึ่งมีสารให้ความหวานเป็น ส่วนประกอบ (รวมถึงน้ำผึ้ง)
แอปเปิ้ลท็อปปี้และลักษณะอื่นๆ ที่ เคลือบด้วยซ็อกโกแลต ถั่ว	ถั่วหรือผลไม้ที่เคลือบด้วยซ็อกโกแลต โยเกิร์ตหรือน้ำตาล
ซิงที่ถูกถนอมอาหารด้วยการแช่ใน น้ำผึ้งจะเข้าข่ายอัตราศูนย์ ถ้าไม่ขาย เป็นลูกกวาด	ซิงเคลือบน้ำตาลหรือซ็อกโกแลต
ของตกแต่งเค้กที่ทานได้	ธัญพืชแห้ง ไม่ว่าจะได้เคลือบซ็อกโกแลตหรือไม่ เว้นแต่ใช้ ตกแต่งเค้ก
ขนมของอินเดียและปากีสถาน และ ขนมของญี่ปุ่น	ผลิตภัณฑ์เพื่อการลดน้ำหนักที่ใช้กินแทนมื้ออาหารที่มี รสชาติหรือลักษณะภายนอกคล้ายซ็อกโกแลต

3.7 เครื่องดื่ม

แม้ว่าเครื่องดื่มส่วนใหญ่ (ยกเว้นเครื่องดื่มที่เป็นยา) จะถือว่าเป็นอาหารตาม
ความหมายของกฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่ม แต่เครื่องดื่มหลายชนิดจะต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มอัตรา
ปกติไม่ว่าจะมีแอลกอฮอล์หรือไม่ก็ตาม ตามกฎหมาย เครื่องดื่มหมายถึงของเหลวที่บริโภคโดย
เพิ่มระดับของเหลวในร่างกายเพื่อลดความกระหาย ให้คุณค่าและทำให้สดชื่น

เครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์หลายชนิด ถูกจัดเป็นอัตราศูนย์ โดยแสดงในย่อหน้า 3.7.2

3.7.1 เครื่องดื่มแอลกอฮอล์

ต้องเสียภาษีอัตราปกติ ถ้าจัดส่งเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ไม่ว่าจะดื่มเลยหรือนำกลับ
บ้าน

-เบียร์ เครื่องดื่มที่ทำมาจากแอปเปิ้ลหมัก (ให้รวมถึงเบียร์ดำ และเครื่องดื่มที่ได้จาก
การผสมเบียร์กับน้ำซิงหรือน้ำมะนาว)

- ไวน์ (ให้รวมถึงไวน์ที่ทำในครัวเรือน และไวน์ที่หมักขึ้นเองที่ใช้ในพิธีศีลมหาสนิท) และ
- เหล้าหวาน.

3.7.2 เครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์

ตัวอย่างเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์ที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติและอัตราศูนย์ได้ตาม
ข้อสรุปด้านล่าง

อัตราศูนย์	อัตราปกติ
นมหรือเครื่องดื่มรสนม (รวมถึงมิลค์เชค)	สารให้รสชาติใน มิลค์เชค (ยกเว้นสารสกัดจากกาแฟหรือโกโก้)
ชา ชาสมุนไพร หรือผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกัน (ไม่รวมเครื่องดื่มอื่น ๆ ที่ทำเป็นรสชาติ)	ชากระป๋องหรือชาที่เป็นยา
โกโก้และเครื่องดื่มรสช็อกโกแลตและสารสกัด โกโก้	น้ำแร่หรือน้ำต่างๆ ที่ขายเพื่อการบำบัด
กาแฟหรือกาแฟสกัดหรือที่เตรียมได้จากกาแฟ (รวมถึงสารสกัดให้รสชาติกาแฟใน มิลค์เชค)	เบียร์หรือไวน์ที่ปราศจากแอลกอฮอล์
สิ่งที่ใช้ในการเตรียมต่างๆ เช่นยีสต์ สารสกัด จากเนื้อสัตว์ ไข่หรือนม	ซิง กลูโคส น้ำผึ้ง เปปเปอร์มินท์ เครื่องดื่มข้าว บาร์เลย์
	น้ำเชื่อม ผลึกน้ำตาล ผงหรือสิ่งทำให้เกิด รสชาติในเครื่องดื่มคิดภาษีอัตราปกติ
	เครื่องดื่มที่มีมะนาว โคล่า น้ำผสมเครื่องดื่ม เช่น โทนิคหรือโซดา
	เหล้ารสผลไม้

เครื่องดื่มร้อนทุกชนิดต้องเสียภาษีอัตราปกติไม่ว่าจะดื่มเลยที่ร้านหรือซื้อกลับบ้าน

3.7.3 เครื่องดื่มอื่น

มีเครื่องดื่มบางชนิดที่ไม่เข้าข่ายเป็นเครื่องดื่มซึ่งเข้าข่ายอัตราศูนย์ แต่ยังคงอยู่ในข่าย

อัตราศูนย์ ด้วย เช่น

- นมถั่วเหลืองหรือน้ำนมข้าว (ที่ไม่มีการแต่งรส)
- น้ำนมมะพร้าว
- เครื่องดื่มเพื่อลดน้ำหนัก
- น้ำผลไม้ที่ไม่ได้หมัก ส่วนใหญ่ใช้เพื่อพิธีกรรมทางศาสนา (ดูย่อหน้า 4.7)

3.7.4 ส่วนผสมสำหรับทำเบียร์หรือทำไวน์ที่บ้าน

ไม่ว่าจะอยู่ในกระป๋อง ขวดหรือบรรจุภัณฑ์อื่นๆ เพื่อใช้ในการทำไวน์หรือเบียร์ที่บ้าน

ต้องเสียภาษีอัตราปกติ

- ชุดการทำเบียร์หรือไวน์ที่บ้าน
- มอลต์สกัด ข้าวบาเลย์ ข้าวฟ่างที่บรรจุเพื่อการขายปลีก
- ยีสต์ที่ใช้ในการผลิต
- อ่งุ่นเข้มข้น
- อาหารที่ใช้ในการทำเบียร์หรือไวน์เช่น dried elderberries ที่บรรจุเพื่อการขายปลีก

ต้องเสียภาษีอัตราปกติถ้าผลิตภัณฑ์ที่ขายนั้นสำหรับการทำไวน์หรือเบียร์ที่บ้านไม่ว่าจะสดหรือแห้ง เช่นผลไม้กระป๋องหรือน้ำผลไม้หรือน้ำผลไม้เข้มข้น ข้าวบาเลย์ กลูโคส มอลต์สกัด ผู้ประกอบการถือว่ามิใช่เพื่อขายซึ่งผลิตภัณฑ์สำหรับการทำไวน์หรือเบียร์ที่บ้าน

- ถ้าขายปลีกเพื่อใช้ในการทำเบียร์หรือไวน์เองที่บ้าน
- ถ้าขายในแผนกหรือส่วนที่จัดไว้โดยเฉพาะสำหรับการขายผลิตภัณฑ์สำหรับการทำ

ไวน์หรือเบียร์ที่บ้าน

- มีการติดป้ายหรือโฆษณาว่าเป็นวัตถุดิบในการผลิตเบียร์หรือไวน์

3.8 ขนมอบเคี้ยว

3.8.1 ทั่วไป

โดยทั่วไปขนมขบเคี้ยวที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติมี 3 ประเภท

- ขนมที่ทำจากมันฝรั่งเป็นแผ่นหรือทำจากแป้งหรือแป้งมัน (แม้ว่าจะปริมาณน้อยก็

ตาม)

-ขนมกรอบกรอบที่ได้จากการทำธัญพืชให้พอง เช่นการอัดความดันไปในธัญพืชหรือแป้งที่ได้จากธัญพืชเหล่านั้น

-ถั่วอบหรือใส่เกล็ดต่างๆ .

-มันฝรั่งและธัญพืชหรือถั่วที่ได้กล่าวมาที่มีการบรรจุสำหรับรับประทานได้เลย การบรรจุในการขายอาจใส่ในถุงปิดมีการซีลอย่างดี

ถ้าไม่เข้าข่ายกรณีใด ๆ ในสามประเภทนี้ให้ถือเป็นอัตราศูนย์

อัตราศูนย์	อัตราปกติ
ขนมขบเคี้ยวที่มีส่วนประกอบเป็นผักอบที่ไม่ใช่มันฝรั่ง	ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากมันฝรั่ง หรือผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกันหรือมีมันฝรั่งเป็นส่วนผสม
แป้งข้าวโพดอบ(Tortilla chips),ขนมปังคล้ายโดนัทแบบยิว (bagel chips)	ป๊อปคอร์น แต่ไม่รวมป๊อปคอร์นที่ต้องไปอบเอง
ถั่วอบหรือใส่เกล็ดที่ยังอยู่ในเปลือก หรือขายแบบต้องเอาไปอบเองที่บ้าน	ถั่วอบหรือใส่เกล็ดต่าง ๆ

4. ผลิตภัณฑ์พิเศษ

4.1 ทั่วไป

ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบมาเพื่อเป็นอาหารเสริม ไม่ว่าเพื่อเพิ่มหรือลดน้ำหนักหรือเฉพาะกลุ่มคนพิเศษ เช่นนักกีฬา ถือเป็นอาหารพิเศษ โดยส่วนใหญ่จะขายผ่านร้านขายยาหรือร้านเฉพาะ ในการพิจารณาว่าต้องเสียภาษีแบบใดให้พิจารณาการใช้ ดูย่อหน้า 2.3

4.2 อาหารเสริม

- อาหารเสริมที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติ ประกอบด้วย
- อาหารเสริมวิตามินและเกลือแร่ทุกชนิด
- ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากรังผึ้ง (Royal Jelly products) (ไม่รวมอาหารปกติที่น้ำผึ้งเป็นส่วนผสม);
- เกลือแร่ หรือสารสกัดที่บรรจุเป็นเม็ด เช่น สารสกัดจาก จมูกข้าว, ธาตุเหล็ก, แคลเซียม, ไฟเบอร์, ยีสต์, กระเทียม, โสม, ละอองเกสรดอกไม้อ, สาหร่าย หรือผลิตภัณฑ์สมุนไพรที่คล้ายกัน

-บิสกิตที่ได้ทำมาจากแป้งซึ่งได้มาจากไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งwillow และถ่าน มีสรรพคุณใช้รักษากระเพาะที่มีแก๊สมากผิดปกติ(charcoal biscuits)

-น้ำมันตับปลาที่จำหน่ายเพื่อเป็นอาหารเสริม

4.3 อาหารสำหรับผู้มีปัญหาในการรับประทานอาหาร

ผลิตภัณฑ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรูปของเหลวหรือแป้ง ที่ทานเป็นอาหารโดยผสมของเหลว มีลักษณะเพื่อให้สารอาหาร ไม่ได้ทำเพื่อเป็นยา อาจเข้าข่ายอัตราศูนย์ ได้ถ้าไม่เข้าข่ายว่าเป็นเครื่องดื่ม

4.4 ผลิตภัณฑ์โรคเบาหวานหรือภูมิแพ้

ผลิตภัณฑ์อาจเป็นอัตราศูนย์ ถ้าผลิตภัณฑ์นั้นใช้สำหรับโรคเบาหวานหรือภูมิแพ้ เช่น ขนมหรือแป้งที่ไม่มีน้ำตาล อย่างไรก็ตามไม่รวมถึงลูกกวาด

4.5 อาหารเพื่อลดน้ำหนัก

อาหารแคลอรีต่ำที่ใช้เพื่อการลดน้ำหนัก ใช้กินแทนมื้ออาหารจะเข้าข่ายอัตราศูนย์ ยกเว้นขายในรูป ลูกกวาดหรือขนมปังเคลือบด้วยรสชาติต่างๆ หรือผลไม้อัดแต่งของที่ทานเพื่อลดน้ำหนักย่อยต่างๆ ไม่ถือเป็นอาหารและต้องเสียภาษีอัตราปกติ ยกเว้นอยู่ในมืออาหาร

4.6 ผลิตภัณฑ์เพื่อนักกีฬา

มีผลิตภัณฑ์มากมายเช่นเครื่องดื่ม ยาที่ต้องเสียภาษี

4.6.1 เครื่องดื่มสำหรับนักกีฬาหรือผู้เสียเหงื่อ

เครื่องดื่มที่เตรียมจากนม ไข่ ยีสต์ถือเป็นอัตราศูนย์ ดูย่อหน้า 3.7.2 and 3.7.3.

เครื่องดื่มสำหรับนักกีฬาหรือผู้เสียเหงื่อที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติ (ดูย่อหน้า 3.7)

ยกเว้นผลิตภัณฑ์เหล่านั้นเข้าข่ายอัตราศูนย์ หากเป็นไปตามเงื่อนไขทุกข้อด้านล่าง

เงื่อนไข	คำอธิบาย
1	มีวัตถุประสงค์เพื่อให้พลังงานเพื่อเพิ่มหรือกระตุ้นให้เกิดความสดชื่นหลังออกกำลังกายและได้ระบุข้อความเหล่านี้ไว้ในหีบห่อผลิตภัณฑ์หรือการโฆษณาผลิตภัณฑ์ดังกล่าว
2	ไม่ได้จำหน่ายเพื่อเป็นน้ำอัดลม
3	วัตถุประสงค์หลักเพื่อ

	▪ ช่วยสร้างพลังงาน หรือ ▪ ช่วยสร้างครีเอตินีนในกล้ามเนื้อ หรือ ▪ ช่วยสร้างความแข็งแรง แต่ ▪ ไม่ได้เป็นการให้ของเหลวทดแทนโดยการรับประทานเพื่อป้องกันหรือแก้ไขภาวะขาดน้ำที่มีสาเหตุมาจากอาการท้องร่วง
4	อยู่ในรูปผง น้ำเชื่อม สารเข้มข้น หรือเจลที่ใช้น้ำเติมเพื่อดื่ม
5	ส่วนประกอบหลัก ▪ มีคาร์โบไฮเดรตเป็นส่วนใหญ่ ไม่ใช่น้ำตาล หรือ ▪ เป็นสารโปรตีนที่อยู่ในกล้ามเนื้อสมองและเลือดของสัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง หรือ ▪ โปรตีน หรือ ▪ ส่วนผสมของที่กล่าวมา

4.6.2 ผลิตภัณฑ์อัดเม็ด

ต้องเสียภาษีอัตราปกติยกเว้น กลูโคส, น้ำตาลเดกโทรส (dextrose) และ มอลต์ผสมนมอัดเม็ด (Horlicks® tablets) เข้าข่ายอัตราศูนย์

4.6.3 กล้วยหรือผลไม้อัดแท่ง

กล้วยหรือผลไม้อัดแท่งที่มีส่วนประกอบหลักคือผลไม้และถั่วและสารให้ความหวาน (รวมน้ำผึ้ง) ไม่ว่าเคลือบช็อกโกแลตหรือไม่ เสียภาษีอัตราปกติ ยกเว้นเป็นเค้ก ดูย่อหน้า 3.6 ผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่เป็นลูกกวาด ต้องเสียภาษีอัตราปกติแม้เป็นสารให้สารอาหารสำหรับนักกีฬา

4.6.4 สารโปรตีนที่อยู่ในกล้ามเนื้อสมองและเลือดของสัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง

นอกเหนือจากที่กล่าวมา ผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมของ สารโปรตีนที่อยู่ในกล้ามเนื้อสมองและเลือดของสัตว์ที่มีกระดูกสันหลัง ต้องเสียภาษีอัตราปกติ ยกเว้นเข้าข่ายอัตราศูนย์

4.7 อาหารและเครื่องมือเพื่อใช้ในกิจกรรมทางศาสนา

มีอาหารบางอย่างที่ใช้สำหรับกิจกรรมทางศาสนาเฉพาะ (เช่นฮาลาล) เข้าข่ายเสียภาษีปกติ อย่างไรก็ตามอาหารพิเศษบางชนิดที่มีขึ้นเพื่อกิจกรรมทางศาสนาโดยเฉพาะอาจได้รับสิทธิพิเศษทางภาษี

5. ผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในผลิตอาหารทางการค้า

5.1 บทนำ

โดยทั่วไปสารหรือสิ่งที่ไม่ใช่เพื่อเพิ่มคุณค่าทางโภชนาการถือเป็นอาหารซึ่งอยู่ในข่ายเสียภาษีอัตราศูนย์ แต่สารหรือสิ่งที่ไม่ใช่โดยมีวัตถุประสงค์อื่นไม่ใช่เพื่อเพิ่มคุณค่าทางโภชนาการโดยแท้จะไม่ถือว่าเป็นอาหารและต้องเสียภาษีในอัตราปกติ

5.2 ส่วนประกอบ

ส่วนประกอบส่วนใหญ่ใช้ในการผลิตอาหารจะถูกถือเช่นเดียวกันกับส่วนประกอบอาหารที่ใช้สำหรับการทำอาหารในครัวเรือน ให้ดูคำอธิบายในย่อหน้า 3.2

นอกจากนี้สารปรุงรสต่าง ๆ เข้าข่ายอัตราศูนย์ แม้ไม่มีส่วนที่เป็นคุณค่าทางโภชนาการที่สามารถวัดค่าได้ถ้าเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นในการปรุงอาหารบางชนิด และเข้าองค์ประกอบข้อที่ 2 และ 3 ในย่อหน้า 3.2

5.3 สารปรุงแต่ง

สารปรุงแต่งส่วนมากจะใช้เพื่อทางการค้ามากกว่าเหตุผลด้านสารอาหาร เช่นเพื่อปรับปรุงลักษณะภายนอก เพื่อยืดอายุของอาหาร เสียภาษีอัตราปกติถ้าเข้าเงื่อนไขตามที่ระบุไว้ในย่อหน้า 3.2

-สารปรุงแต่งต่อไปนี้เสียภาษีปกติ

-สารถนอมอาหาร

-สารป้องกันการเกิดออกซิเดชันรวมวิตามินเอและดี

-วิตามินต่างๆ

-ตัวรักษาสภาพต่างๆ

-สารรักษาลักษณะภายนอกต่างๆ

-สีผสมอาหาร

-ผงชูรส (MSG)

-สารฟอกสีหรือสารฟอกขาวต่าง ๆ

สารปรุงแต่งทางการค้ามีบางตัวที่ไม่มีสารอาหารแต่ต้องใช้ในกระบวนการผลิตอาหารบางชนิด อาจอยู่ในอัตราศูนย์ เช่น

- เกรดอาหาร โดยส่วนใหญ่มักจะมีการส่งมาในรูปอิมัลซิฟายเออร์หรือเลซิตินหุ้มอยู่ ต้องมั่นใจว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ถูกนำไปสู่การผลิตอาหารด้วย

- สารให้ความหวาน (artificial sweeteners)

- สารปรุงรสสังเคราะห์ (artificial flavourings)

6. การขายสินค้าแบบผสม สินค้าผสมต่างๆ หรือสินค้าที่ขายร่วมกัน รวมถึงการบรรจุ

6.1 การขายสินค้าแบบผสม รวมไปถึงสินค้าที่ขายร่วมกัน

ในกรณีที่มีการขายอาหารที่เสียภาษีในอัตราปกติ 17.5 และสินค้าที่อยู่ในอัตราศูนย์ร่วมกันสำหรับเป็นสินค้าชิ้นเดียวกัน ถือเป็นการขายสินค้าแบบผสม การขายสินค้าแบบผสมอยู่ภายใต้กฎโดยทั่วไปสำหรับภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้ดู Notice 700 ในคู่มือภาษีมูลค่าเพิ่ม

ตัวอย่างสินค้าที่ขายร่วมกัน เช่น

- ตะกร้าอาหาร
- ของขวัญหรือบรรจุภัณฑ์ที่มีสินค้ารวมอื่น ๆ (เช่น กาแฟที่บรรจุในแก้วกาแฟ ชาที่บรรจุพร้อมขนมปังกรอบ)

- สินค้าร่วมรายการเพื่อสนับสนุนการขายต่างๆ
- อาหารที่ขายพร้อมภาชนะบรรจุที่สามารถนำกลับมาใช้ได้

อย่างไรก็ตามถ้ามีการขายสินค้าร่วมกันนี้โดยที่มีสินค้าที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติมีมูลค่าเพียงส่วนน้อยร่วมกับอาหารที่อยู่ในอัตราศูนย์ ซึ่งมีมูลค่าเป็นส่วนมาก ถือว่าผู้ประกอบการได้ขายสินค้าทั้งหมดในฐานะที่เป็นสินค้าที่เสียภาษีในอัตราศูนย์ ถ้าสินค้าส่วนที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติ

- ไม่ได้ถูกคิดราคาแยกต่างหากจากสินค้าที่เสียภาษีอัตราปกติ และ
- มีมูลค่าต้นทุนไม่มากกว่าร้อยละ 20 ของราคาทั้งหมด และ
- มีมูลค่าต้นทุนไม่เกิน 1 ปอนด์ (ไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม)

ในกรณีที่ไม่ได้เป็นผู้ค้าที่ต้องเกี่ยวข้องโดยตรงในการนำสินค้ามาร่วมกันเพื่อขาย เช่น เป็นพ่อค้าปลีก พ่อค้าส่งที่รับสินค้าร่วมกันนั้นมา ในบางกรณีเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าสินค้าที่เสียภาษีอัตราปกติมีมูลค่าน้อยมาก เช่น ช้อนพลาสติกที่ให้มากับโยเกิร์ต แต่บางกรณีอาจไม่ชัดเจน ซึ่งผู้ขายสินค้าร่วมกันดังกล่าวควรมีเอกสารสนับสนุนจากผู้ขายสินค้านั้นให้ตนเพื่อที่จะชี้ชัดว่าสินค้าที่ขายร่วมกันดังกล่าวอยู่ในข่ายเสียภาษีในอัตราศูนย์ทั้งหมดหรือไม่

แต่ก็มีการปฏิบัติพิเศษสำหรับสินค้าผสม รวมถึงสินค้าที่จัดอยู่ในสินค้าผสม และการบรรจุ ซึ่งอยู่ในย่อหน้า 6.2 และ 6.3

6.2 สินค้าผสมรวมถึงสินค้าที่จัดขายแบบกระคนปนกัน

ผู้ประกอบการที่ขายอาหารที่เสียภาษีอัตราศูนย์แบบกระคนปนกันกับสินค้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มอัตราปกติร่วมกันเป็นสินค้าขึ้นเดียวกัน ถือเป็นการขายสินค้าผสม ซึ่งต้องแยกคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มตามส่วนของสินค้าที่ขายแบบกระคนปนกันภายใต้หลักเกณฑ์ทั่วไปของภาษีมูลค่าเพิ่ม ให้อยู่ Notice 700 ในคู่มือภาษีมูลค่าเพิ่ม

อย่างไรก็ตาม ก็มีข้อยกเว้นสำหรับสินค้าขายแบบกระคนปนกันซึ่งมีส่วนประกอบของสินค้าที่เสียภาษีอัตราปกติเพียงเล็กน้อย สามารถจัดสินค้านี้ดังกล่าวทั้งหมดให้อยู่ในอัตราศูนย์ โดยผลิตภัณฑ์ต่างๆ เหล่านี้คือ

1. อาหารประเภทขนมปังกรอบหลายชนิดที่มีส่วนผสมของขนมปังกรอบที่มีส่วนผสมของช็อกโกแลตที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติไม่เกินร้อยละ 15 ของน้ำหนักทั้งหมด
2. อาหารที่มีส่วนผสมของถั่วและผลไม้ (รวมถึง bombay และสิ่งทีคล้ายกับอาหารว่างรสเค็มหรือเผ็ดที่เสิร์ฟก่อนหรือหลังทานอาหาร) ที่มีน้ำหนักของอาหารส่วนที่เสียภาษีอัตราปกติ เช่นผลไม้หวาน ช็อกโกแลตหรือถั่วอบ ไม่เกินร้อยละ 25 ของน้ำหนักทั้งหมด
3. ขนมหวานชิ้นเล็ก ๆ หลายชนิดที่มีส่วนผสมของขนมปังกรอบหรือขนมหวานที่มีช็อกโกแลตที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติในกรณีที่
 - น้ำหนักรวมของขนมปังกรอบที่มีช็อกโกแลต หรือน้ำหนักรวมของขนมปังกรอบที่มีช็อกโกแลต รวมกับขนมหวานไม่เกินร้อยละ 15 ของน้ำหนักรวมหรือ
 - น้ำหนักรวมของขนมหวานที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติที่ผสมอยู่เพียงอย่างเดียวไม่เกินร้อยละ 25 ของน้ำหนักทั้งหมด

การให้สิทธิพิเศษทางภาษีนี้ ใช้กับสินค้าที่ขายแบบกระคนปนกันที่ขายในหีบห่อเดียว ไม่รวมถึงสินค้าที่แยกบรรจุสินค้าแต่ละชนิดแบบเดี่ยว

- สินค้าขายแบบกระคนปนกันที่มีส่วนของสินค้าที่เสียภาษีอัตราปกติซึ่งมีน้ำหนักรวมเกินกว่าที่กล่าวมาข้างต้น มักจะไม่ผ่านเงื่อนไขในเรื่องมูลค่าต้นทุนของสินค้าตามย่อหน้า 6.1 อย่างไรก็ตามถ้าผ่านเงื่อนไขในเรื่องมูลค่าต้นทุนของสินค้าตามย่อหน้า 6.1 ข้างต้น (เช่น มีส่วนผสมของส่วนที่ต้องเสียภาษีอัตราปกติ เช่น ผลไม้หวานหรือถั่วอบเกินร้อยละ 25 ของน้ำหนักทั้งหมด แต่เข้าข่ายกรณีดังกล่าวไว้ในย่อหน้า ข้อ 6 เนื่องจากมูลค่าของต้นทุนสินค้าที่เสียภาษีอัตรา

ปกติไม่มากกว่าร้อยละ 20 ของราคาทั้งหมด และมีมูลค่าต้นทุนไม่เกิน 1 ปอนด์ สินค้าที่ขายแบบ
ระคนปนกันนี้สามารถจัดให้อยู่ในอัตราศูนย์ได้

6.3 บรรจุภัณฑ์อาหาร(Food packaging)

บรรจุภัณฑ์ที่ขึ้นเพื่อบรรจุ ป้องกัน หรือโฆษณาอาหาร ถือเป็นส่วนหนึ่งของอาหาร
มากกว่าที่จะถือเป็นสินค้าแยกต่างหากจากอาหาร ดังนั้น บรรจุภัณฑ์จึงอยู่ในข่ายเสียภาษี
เช่นเดียวกับสิ่งที่อยู่ข้างใน

อย่างไรก็ตาม ถ้าสินค้าประเภทอาหารเพื่อการบริโภคที่ได้รับการเสียภาษีอัตราศูนย์
(zero-rated foodstuffs) ถูกบรรจุในบรรจุภัณฑ์ที่มีหน้าที่มากกว่า การบรรจุ การป้องกันและ
การโฆษณา มากกว่าสิ่งที่บรรจุ บรรจุภัณฑ์นี้ถือเป็นสินค้าในตัวเอง และทำให้การขายอาหารพร้อม
บรรจุภัณฑ์ดังกล่าวเป็นการขายสินค้าผสม ซึ่งต้องเสียภาษีตามหลักเกณฑ์ที่กล่าวมาในย่อหน้า

6.1

แนวคำวินิจฉัยเกี่ยวกับอาหารของมนุษย์ที่จะได้รับการเสียภาษีในอัตราศูนย์หรือไม่⁸

1. ผลิตภัณฑ์น้ำมันดับปลาคอด บริษัทผลิตผลิตภัณฑ์น้ำมันดับปลาคอด และ
ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องหน่วยงานที่รับผิดชอบออกกฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค จึงใช้
อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มตามอัตราปกติ แต่บริษัทได้ขออุทธรณ์และกล่าวอ้าง ตาม VATA 1994, Sch
8, Group 1 ศาลอุทธรณ์ปฏิเสธข้ออุทธรณ์ เนื่องด้วยสินค้านี้ไม่ได้อยู่ในความหมายของคำว่า
อาหาร

2. อาหารเหลวที่ฝังงานใช้เลี้ยงตัวอ่อนบรรจุในแคปซูล หน่วยงานที่รับผิดชอบออก
กฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค จึงใช้อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มตามอัตราปกติ แต่บริษัทผู้ผลิต
ขออุทธรณ์โดยกล่าวอ้างว่า แคปซูลอาหารเหลวนี้นี้เป็นอาหารและควรใช้อัตราศูนย์ ศาลอุทธรณ์
ปฏิเสธข้ออุทธรณ์ เนื่องด้วยไม่ได้เป็นอาหารที่ถูกกลืนและละลายกับน้ำ และรสชาติเปลี่ยนแปลง
ถ้าเก็บไว้เกิน 1 เดือน

3. สาหร่ายสีเขียว pyrenoidosaอัดเม็ด บริษัทผู้ผลิตกล่าวว่าสาหร่ายนี้ประกอบไป
ด้วยโปรตีน วิตามิน และเกลือแร่ต่าง ๆ ควรใช้อัตราภาษีมูลค่าศูนย์ แต่หน่วยงานที่รับผิดชอบออก
กฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค บริษัทจึงขออุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ปฏิเสธข้ออุทธรณ์ เนื่อง

⁸ Alan Dolton and Robert Wareham, Tolley's VAT Cases 2001, the sixteenth
edition, (Tolley Publishing), pp.465-469.

ด้วยสาหร่ายสีเขียว pyrenoidosa อัดเม็ดนี้ ไม่ได้เป็นอาหาร เป็นเพียงแค่สารอาหารเสริมเพิ่มเติม จึงไม่ได้อยู่ในความหมายของคำว่าอาหาร

4. สาหร่ายอัดเม็ดหน่วยงานที่รับผิดชอบออกกฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค เนื่องจากสาหร่ายไม่ได้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค บริษัทผู้ผลิตจึงขออุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ปฏิเสธข้ออุทธรณ์ โดยเห็นด้วยกับหน่วยงานที่รับผิดชอบ

5. ผักและผลไม้อัดเม็ด บริษัทผู้ผลิตอาหารเสริมที่มีชื่อว่า Juice Plus Fruit Blend Tablets และ Juice Plus Vegetable Blend Tablets ได้ผลิตอาหารเสริมนี้จากน้ำผลไม้และผงแป้งที่ได้จากผลไม้และผัก โดยผลิตอัดเม็ดขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 1.5 เซนติเมตร หน่วยงานที่รับผิดชอบออกกฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค ใช้อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มตามอัตราปกติ บริษัทผู้ผลิตจึงขออุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ปฏิเสธข้ออุทธรณ์ เนื่องจากผักและผลไม้อัดเม็ด ไม่ได้ให้ความหมายหรือความรู้สึก ตลอดจนการบริโภคไม่ได้อยู่ในลักษณะเดียวกันกับอาหาร

6. อาหารเสริมที่ผสมเจลาติน บริษัทผู้ผลิตขายผลิตภัณฑ์นี้ในรูปแบบอาหารเสริมเพื่อควบคุมอาหารโดยผลิตจาก น้ำ , 85 % จากผงเจลาติน (หรือรู้จักในนามคอลลาเจน ไฮโดรไลเซต), 15 % ที่เหลือประกอบด้วยวิตามินและเกลือแร่ต่าง ๆ หน่วยงานที่รับผิดชอบออกกฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค ใช้อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มตามอัตราปกติ บริษัทผู้ผลิตจึงขออุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ยอมรับข้ออุทธรณ์ เนื่องจากผงแป้งที่ใช้มีโปรตีนสูง ซึ่งมีคุณค่าทางโภชนาการที่สูง จึงจัดอยู่ในกลุ่มอาหารเพื่อการบริโภคของมนุษย์

ข้อสังเกต ถึงแม้ว่าจะเป็นอาหารเสริมแต่มีคุณค่าทางโภชนาการเป็นอาหารก็ได้รับการเสียภาษีในอัตราศูนย์

7. ผงแป้งที่ใช้ในเครื่องดื่มสำหรับนักกีฬา บริษัทผู้ผลิตคาร์โบไฮเดรตหรือครีเอตินในรูปแบบผง ได้ผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่โดยผสมผงนี้กับน้ำเพื่อให้พร้อมดื่ม สำหรับผู้ที่เล่นกีฬาหรือทำงานหนัก จึงแล้วหน่วยงานที่รับผิดชอบยอมรับว่าผลิตภัณฑ์นี้อยู่ในกลุ่มอาหาร แต่ผลจากนโยบายจากปี 1997 จึงทำให้ต้องออกกฎว่าไม่อยู่ในกลุ่มอาหารเพื่อการบริโภค ในเสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราปกติ บริษัทผู้ผลิตจึงขออุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ยอมรับข้ออุทธรณ์ เนื่องจากอาหารหมายถึงเครื่องดื่ม ตาม VATA 1994, Sch 8, Group 1, Note 1 โดยศาลอุทธรณ์กล่าวว่าอาหารบางชนิดจำเป็นต้องมีน้ำมีเซรุ่มนั้นจะยากในการบริโภค และตามหลักโภชนาการ มนุษย์บริโภคคาร์โบไฮเดรตและโปรตีนเป็นสารอาหารที่ใช้บำรุงร่างกาย

8. ผลิตภัณฑ์จากหวานหางจะเข้ ผู้ผลิตได้ผลิตออกมาในรูปแบบบรรจุขวดละ 1 ลิตร โดยมีการติดฉลากว่าไม่ควรบริโภคเกิน 110 มิลลิลิตร 2 ครั้งต่อวัน ถ้ามากกว่านั้นอาจช่วยให้เกิด

การถ่าย หน่วยงานที่รับผิดชอบออกกฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค บริษัทผู้ผลิตจึงอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ปฏิเสธ เนื่องจากไม่ได้มีคุณค่าใด ๆ ทางโภชนาการ

9. Paan เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมของใบพลู ถั่ว มะพร้าว น้ำผึ้ง น้ำตาล กลีบดอกกุหลาบ และถูกห่อในใบพลู หน่วยงานที่รับผิดชอบออกกฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค เนื่องจากส่วนประกอบหลักคือ เมล็ดของพลูซึ่งน่าจะเป็นสารกระตุ้น มากกว่าอาหาร บริษัทผู้ผลิตจึงอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ยอมรับข้ออุทธรณ์ เนื่องจากเมื่อนำอาหารชนิดนี้ไปวัดคุณค่าทางโภชนาการแล้ว มีคุณค่าอยู่ในความหมายของคำว่าอาหาร

10. สมุนไพรผลไม้ เข้มข้น บริษัทผู้นำเข้านำมาขายในบรรจุภัณฑ์พลาสติกโดยมีลักษณะ สีเข้ม เหนียวและแน่น ประกอบด้วย อ้อยมากกว่า 70 % ศาลอุทธรณ์เห็นว่าเหมาะที่จะรับประทานเป็นขนานมากกว่าที่จะทานขนมปัง เหมือนแยมทั่ว ๆ ไป หน่วยงานที่รับผิดชอบออกกฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค ให้เสียภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราปกติ บริษัทผู้ผลิตจึงอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ยอมรับข้ออุทธรณ์ เนื่องจากจัดอยู่ในกลุ่มอาหารบริโภค

11. ยาถ่ายที่ผลิตจากผลไม้ บริษัทผู้ผลิตยาถ่ายจากผลไม้แห้ง เช่นมะเดื่อ มะขามแขก หน่วยงานที่รับผิดชอบออกกฎให้ไม่ให้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค เนื่องจากไม่ได้มีส่วนประกอบของอาหาร บริษัทผู้ผลิตจึงอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ปฏิเสธ เนื่องจากไม่ได้ขายในรูปของอาหาร หรือของที่รับประทานเพื่อความพึงใจ แต่เป็นลักษณะของสิ่งที่ป้องกันการท้องผูก ไม่ได้อยู่ในความหมายของคำว่าอาหารเพื่อการบริโภค

12. ชาจีนที่ถูกจ่ายให้คนไข้โดยแพทย์ หมอคนหนึ่งผู้ซึ่งจดทะเบียนสำหรับภาษีมูลค่าเพิ่มในคลินิกที่รักษาโรคด้วยวิธีธรรมชาติและจากสมุนไพร ได้กล่าวว่าชาน่าจะจัดอยู่ในหมวดของภาษีมูลค่าเพิ่มอัตราศูนย์ แต่หน่วยงานที่รับผิดชอบกล่าวว่าชาไม่ได้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค หมอท่านนี้จึงอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ยอมรับ เนื่องจาก ชาสมุนไพรนี้มีคุณค่าทางโภชนาการ และผู้บริโภคดื่มชาทุกวันเพื่อการควบคุมอาหาร และชาที่ให้แกคนไข้โดยหมอนี้ไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ทางการค้า จึงยอมให้ชานี้จัดอยู่ในภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราศูนย์

13. สาร JS4 ในอาหารที่อยู่ในห่อ ใช้เป็นส่วนประกอบในการผลิตขนมปัง ประกอบไปด้วย น้ำตาล เกลือ น้ำมันที่ทานได้ ผงแป้ง น้ำ และยีสต์ ถูกผสมกันในปริมาณ 95 % และ 5 % ที่เหลือคือสารนี้ บริษัทไม่ได้จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม เนื่องจากคิดว่าน่าจะจัดอยู่ในหมวดอาหารเพื่อการบริโภค แต่หน่วยงานที่รับผิดชอบกล่าวว่าสารนี้ไม่ได้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค บริษัทจึงยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ยอมรับ และ CS ก็สนับสนุนข้ออุทธรณ์นี้ ตาม VATA 1994, Sch 8,

Group 1, Note 1 โดยอาหารสำหรับการบริโภคของมนุษย์หลายชนิดไม่ได้อยู่ในรูปที่พร้อมรับประทานได้เลย

14. ไล์กรอกกรอบ บริษัทผู้ผลิตผลิตไล์กรอกกรอบนี้จากคอลลาเจน (โปรตีนจากสัตว์) และสารเพิ่มเติม E460 เป็นสารที่ช่วยในการจับถ่าย และการทำงานของลำไส้ หน่วยงานที่รับผิดชอบกล่าวว่าไล์กรอกนี้ไม่ได้เป็นอาหารสำหรับการบริโภค บริษัทจึงยื่นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ ยอมรับ เนื่องจากเห็นว่าไล์กรอกนี้ถูกออกแบบมาเพื่อให้รับประทานได้ จึงจัดเป็นส่วนหนึ่งของอาหารเพื่อการบริโภคของมนุษย์

15. ปลาเค็มและปลาทะเลแม็กเคอเรลที่ขายให้ชาวประมง หน่วยงานที่รับผิดชอบ กล่าวว่าไม่ได้จัดอยู่ในอาหารสัตว์ แต่ศาลอุทธรณ์ได้ยอมรับให้ใช้อัตราศุณย์ ได้กับกรณีนี้ ตาม VATA 1994, Sch 8, Group 1, General item 2 เนื่องจากปลา 2 ชนิดนี้มีส่วนช่วยให้มีอาหารของมนุษย์และนอกจากนี้โดยส่วนของปลา 2 ชนิดนี้เองก็จัดอยู่ในอาหารเพื่อการบริโภคของมนุษย์ ตาม VATA 1994, Sch 8, Group 1, General item 1

16. การฆ่าสัตว์เป็นอาหารในพิธีกรรมตามศาสนายิว หน่วยงานที่รับผิดชอบได้ออกกฎให้ใช้อัตราภาษีมูลค่าเพิ่มในอัตราปกติ แต่คณะกรรมการได้ขออุทธรณ์ให้เป็นบริการสำหรับการบริโภค ตาม VATA 1994, ตาราง 8, กลุ่ม 1ให้ใช้อัตราศุณย์ ศาลอุทธรณ์ยอมรับตามที่ คณะกรรมการอุทธรณ์ เนื่องจากคนงานได้ทำงานตามกระบวนการกับสัตว์ที่ใช้ในการบริโภค ตาม VATA 1994, Sch 4, para 2 และการจัดหานี้เป็นการบริการที่เกี่ยวข้องกับเนื้อสัตว์ที่ใช้ในการบริโภค ตามตาราง 8, กลุ่ม

17. ขนมปังกรอบที่บรรจุในกระป๋อง บริษัทผู้ผลิตได้ผลิตขนมปังกรอบบรรจุในกระป๋องที่มีตราศุณย์ ลักษณะต่าง ๆ กันตามชนิดของขนมปังกรอบ ราคาของกระป๋องประมาณ 55 % ของราคารวม หน่วยงานที่รับผิดชอบกล่าวว่าขนมปังกรอบนี้ไม่จัดอยู่ในอัตราศุณย์ เนื่องจาก ราคาของกระป๋องมากกว่าขนมปังกรอบ บริษัทจึงยื่นขออุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ยอมรับ เนื่องจากบรรจุภัณฑ์สำหรับขนมปังกรอบมีความจำเป็น และบริษัทหวังผลกำไรจากขนมปังกรอบมากกว่าจากบรรจุภัณฑ์ และทั้งนี้กระป๋องก็มีส่วนช่วยรักษาคุณภาพของขนมปังกรอบ และ CS ก็สนับสนุนข้ออุทธรณ์

18. ขนมปังกรอบที่บรรจุในโถเซรามิค เช่นเดียวกับกรณีศึกษาที่ 17 จึงอนุญาตให้ใช้อัตราศุณย์

ข้อสังเกต แนวคำวินิจฉัยที่ 17 และ 18 เป็นการพิจารณาถึงบรรพบุรุษของอาหาร หากเป็นการช่วยรักษาคุณภาพอาหารถึงแม้ว่าราคาอาจจะสูงกว่าอาหารของตามก็ได้รับการเสียอัตราศูนย์ ซึ่งแตกต่างกับประเทศไทยที่ดูว่าเป็นการฉกฉวยในลักษณะนั้นคงก็จัดเก็บอัตราปกติทันที

การจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มอาหารจากหลักกฎหมายที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่าสินค้าอาหารใดที่ขายโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการบริโภคของมนุษย์แล้วจะเสียภาษีอัตราศูนย์ทั้งหมด โดยมีข้อจำกัดให้เสียอัตราปกติคือ อัตราร้อยละ 17.5 อยู่ 2 กรณี คือการขายอาหารในรูปการจัดอาหารให้ (In the course of catering) โดยเหตุผลของการให้เสียภาษีในอัตราปกติก็คือ เป็นการหาความสบาย หรือฟุ่มเฟือย และการขายสินค้าใดๆ ที่ประกอบด้วยสิ่งซึ่งเป็นรายการที่กฎหมายยกเว้นไว้(Excepted items) เพราะเป็นรายการอาหารที่ไม่จำเป็น(Inessential) ซึ่งในรายละเอียดก็เป็นไปตามเนื้อหาที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ดังนั้นตามกฎหมายภาษีมูลค่าเพิ่มของประเทศสหราชอาณาจักร ผู้เขียนขอเสนอให้ผู้อ่านพิจารณาเป็นลำดับว่า

1. อาหารนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อการบริโภคของมนุษย์ใช้หรือไม่
2. การขายอาหารในรูปการจัดอาหารให้ (In the course of catering) หรือไม่
3. เป็นรายการที่ได้รับการยกเว้นหรือไม่
4. เป็นสินค้าในรายการข้อยกเว้นของข้อยกเว้น (Items overriding the exceptions)

หรือไม่

หากเข้ารายการข้อ 2 และ 3 สินค้าอาหารนั้นจะเสียในอัตราปกติ หากเข้าข้อ 4 สินค้าอาหารนั้นจะเสียอัตราศูนย์ และหากเข้าข้อ 1 โดยไม่เข้าข้อ 2-4 สินค้าอาหารนั้นก็เสียอัตราศูนย์เช่นกัน